Súd:	Okresný súd Martin
Spisová značka:	11C/47/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5721203805
Dátum vydania rozhodnutia:	01. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Alena Káčeriková
ECLI:	ECLI:SK:OSMT:2023:5721203805.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Martin pred sudkyňou JUDr. Alenou Káčerikovou v právnej veci žalobkyne: 1) A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX/X, C., 2) E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. G. XX, C. - C., právne zastúpené Advokátska kancelária MARIÁN VOJĆÍK s.r.o., zastúpená konateľom JUDr. Mariánom Vojčíkom, advokátom, so sídlom Jazmínová 1, Košice, IČO: 52 280 799 proti žalovaným: 1) D. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. – I., C. XXXX/XX, 2) J. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., L. XXXX/XX, t.č. vo výkone trestu v ÚVV a ÚVTOS Bratislava, právne zastúpený JUDr. Michal Luknár, advokát so sídlom Zvolenská 8, Nitra, IČO: 37 869 566, v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch s príslušenstvom

r o z h o d o l :

I. Žalovaný 1/ je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 1/ z titulu nemajetkovej ujmy sumu vo výške 7.500 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný 2/ je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 1/ z titulu nemajetkovej ujmy sumu vo výške 7.500 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalovaný 1/ je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 2/ z titulu nemajetkovej ujmy sumu vo výške 10.000 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Žalovaný 2/ je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 2/ z titulu nemajetkovej ujmy sumu vo výške 10.000 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V. Vo zvyšku sa žaloba z a m i e t a .

VI. Žalobkyňa 1/ a žalobkyňa 2/ m a j ú voči žalovanému 1/a žalovanému 2/ právo na 100 % náhradu trov konania o výške, ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyne 1/ a 2/ sa voči žalovaným 1/ a 2/ žalobou doručenou súdu dňa 07.12.2021 domáhali náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to žalobkyňa 1/ od žalovaného 1/ vo výške 500.000,- Eur a od žalovaného 2/ náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 500.000,- Eur. Žalobkyňa 2/ sa domáhala nemajetkovej ujmy v peniazoch od žalovaného 1/ vo výške 100.000,- Eur a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch od žalovaného 2/ vo výške 100.000,- Eur. Žalobu odôvodnili tým, že rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 18.05.2021 vydaným pod sp. zn. PK-2T/42/2020, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 18.05.2021 boli žalovaní uznaní za vinných zo spáchania trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona

č.140/1961 Zb. účinného do 31.07.2001 k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného zákona č.140/1961 Zb. účinného do 31.07.2001 a to na tom skutkovom základe, že v presne nezistený deň v roku 2000 žalovaný 1/ a žalovaný 2/ spolu s M. N., nar. XX.XX.XXXX a P.B. úmyselne usmrtili poškodeného M. F., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom C. – L. O., E. G. XXXX/X, a to tak, že po tom, čo žalovaný 2/ vylákal a prostredníctvom doposiaľ neustálenej osoby dopravil poškodeného M. F. do E. do doposiaľ presne nestotožneného bytu nachádzajúceho sa na ul. B. F. E., ktorého užívateľom bol v tom čase žalovaný 1/, zabezpečil M. N. stráženie poškodeného na predmetnom byte, zatiaľ čo žalovaný 1/ a P.B. zakúpili nástroje na vykopanie jamy (rýľ a lopatu), následne sa žalovaný 2/, žalovaný 1/, M. N. a P.B. spoločne s poškodeným M. F. presunuli na dvoch motorových vozidlách na poľovnícku chatu nachádzajúcu sa v priestoroch Vojenských lesov Malacky, časť Lesná správa Riadok – zvernica Hlboká mláka, v katastrálnom území D., a to pod zámienkou poskytnutia poškodenému pomoc pri ukrývaní sa pred políciou, ktorá po ňom v danom čase pátrala, kde následne na uvedenej chate žalovaný 2/ najprv udrel poškodeného M. F. drevom určeným do krbu zozadu do hlavy a následne na to ho začal zozadu škrtiť, načo vzápätí držali poškodeného M. F. tak, aby nemohol klásť odpor, pričom počas škrtenia mu žalovaný 2/ natiahol na hlavu aj igelitovú tašku a nakoniec poškodenému zlomil väzy, pričom následne žalovaný 1/ na pokyn žalovaného 2/, ktorý si išiel ľahnúť, našiel v lesnom poraste miesto na vykopanie jamy, ktorú následne, spoločne sa striedajúc žalovaný 1/, M. N. a I., vykopali a do ktorej následne spoločne preniesli a hodili nahé telo poškodeného, kde M. N. po tom, čo sa poškodený M. F. nachádzal v jame, tomuto rýľom rozsekal tvár v oblasti chrupu, a taktiež časť hrudníka za účelom znemožnenia jeho následnej identifikácie, a taktiež niekoľkými ranami nožom bodol do tela poškodeného – do oblasti brucha, na čo následne, opätovne spoločne sa striedajúc, žalovaný 1/, M. N. a P.B. poškodeného zasypali zeminou a časť jeho šiat, ako aj mobilný telefón spálili v ohni pred chatou, pričom tento čin spáchali za účelom, aby znemožnili poškodenému M. F. podať prípadné svedectvo vo veci A. I., nar. XX.XX.XXXX, v Košiciach, ktorú vraždu pred tým vykonal M. N. na pokyn žalovaného 2/, pričom dňa 18.08.2006 žalovaný v1/, M. N. a P.B. uvedenú chatu, na pokyn žalovaného 1/, úmyselne podpálili, aby takto znemožnili prípadne zaistenie stôp, ktoré by mohli viesť k objasneniu vraždy poškodeného M. F. a takýto skutok spáchali ako členovia zločineckej skupiny I., rešpektujúc pritom vzájomné postavenie v rámci hierarchie a pokyny ukladané najvyššie postaveným členom tejto skupiny – žalovaným 2/. Uvedený trestný čin vraždy svojím následkom veľmi výrazne zasiahol do života žalobkyne 1/ ako aj žalobkyne 2/, do ich súkromia. Žalobkyne spolu s poškodeným M. F. žili v spoločnej domácnosti v byte nachádzajúcom sa na ulici P. G. X F. C.. Okamihom smrti M. F. sa žalobkyni 1/ zrútil svet. Nedá sa opísať, akú veľkú bolesť, bezmocnosť a prázdnotu žalobkyňa 1/ prežívala a naďalej prežíva. Žalobkyňa 1/ mala s poškodeným M. F. harmonický manželský vzťah, z ktorého pochádza žalobkyňa 2/. Konaním žalovaných žalobkyne poškodeného navždy stratili. Poškodený zomrel násilnou trestnou činnosťou v mladom veku 21 rokov. Žalobkyňa extrémne ťaživo znášala vtedajšiu situáciu, keď sa v tom čase roku 2000 poškodený stratil, stal nezvestným. Žalobkyňa 1/ sa dlhé roky nedokázala zmieriť s tým, že poškodený, jej milovaný partner už nikdy nepríde, neobjímu sa, neuvidí jeho úsmev. Ako manželka sa nevedela zmieriť s tým, že svojho partnera už nikdy neuvidí, že nebudú spolu môcť pomáhať, prekonávať životné problémy, nebude sa môcť v starobe či chorobe spoľahnúť na jeho pomoc. Stále dookola si kladie otázku prečo. Zároveň zostala sama na výchovu žalobkyne 2/, pričom táto po smrti poškodeného, teda jej životného partnera musela vychovávať úplne sama, pričom žalobkyňa 2/ bola v čase smrti poškodeného, teda jej otca ešte maloletá, mala 1 rok. Žalobkyňa 1/ bola v roku 2000 na materskej, bez akéhokoľvek príjmu, okrem materskej vo výške 2.740,-Sk (90,95 Eur) mesačne a detských prídavkov v sume 500,-Sk (16,60 Eur) mesačne. Smrťou poškodeného teda spoločná domácnosť prišla nielen o partnera a otca, ale aj o živiteľa rodiny, keďže jeho príjem bol v rodine rozhodujúci. Žalobkyňa 1/ po jeho smrti musela sama vychovávať žalobkyňu 2/ počas celú dobu, kým žalobkyňa 2/ nedosiahla plnoletosť a schopnosť sama sa živiť, teda dlhých 20 rokov. Žalobkyňa 2/ prišla o poškodeného ako svojho otca, ktorého si z daného ranného detstva nepamätá a nedokáže sa s tým vyrovnať, že ho počas celého života nemala a nemá, veľmi jej chýba ako mužský vzor v živote. Stále si kladie otázku, prečo práve on musel zahynúť, nedokáže to pochopiť. Otec jej chýbal a nikdy neprestal chýbať, a to aj napriek tomu, že žalobkyňa 1/ ako jej matka sa jej všemožne snažila kompenzovať túto stratu, čo však nie je možné. Žalobkyňa 2/ prišla o otca v útlom veku, a teda vo veku, keď otca veľmi potrebovala ako živiteľa, ale ten jej chýbal aj v neskorších rokoch vo fáze dospievania, keď bola na výchovu zo strany otca bytostne odkázaná, lebo jej tým pádom chýbal ako vzor, a tak ho stratila aj ako osobu, na ktorú by sa vedela obrátiť, o podporu a pomoc riadne sa zaradiť do života dospelých. Jeho absenciu v jej živote niesla a nesie veľmi ťažko. Žalobkyňa 2/ momentálne pracuje. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že smrť M. F. zasiahla do života žalobkýň nezvratným a veľmi ťaživým spôsobom, ktorý sa nedá odstrániť. Z uvedeného dôvodu sa žalobkyne domáhajú náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to v rozsahu, ako určí súd po starostlivom zvážení

závažnosti vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k nej prišlo. Svojich nárokov sa žalobkyne 1/ a 2/ domáhali podľa ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka a § 13 Občianskeho zákonníka.

2. Žalovaný 1/ sa k žalobe písomne vyjadril dňa 21.12.2021 a uviedol, že žalobkyňami uplatnený nárok neuznáva a vznáša námietku premlčania. Poukázal pri tom na to, že trojročná premlčacia doba začala plynúť deň nasledujúci po dni, kedy došlo k zásahu do práv žalobkýň t.j. dňa 27.09.2000 – s odkazom na žalobkyňami predložený úmrtný list, podľa ktorého M. F. zomrel dňa XX.XX.XXXX s tým, že vyhlásený za mŕtveho bol rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 22P/113/2006 zo dňa 25.02.2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22.05.2008, teda lehota uplynula dňa 27.09.2003. Tiež poukázal na to, že z podanej žaloby nie je zrejmé, kedy si žalobkyne uplatnili nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a náhradu škody v trestnom konaní v zmysle § 46 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku. Zároveň navrhol, aby súd zabezpečil dôkazy, z ktorých bude zrejmé, kedy si žalobkyne uplatňujú náhradu nemajetkovej ujmy na náhradu škody a to dôkazy z vyšetrovacieho spisu a súdneho spisu ku konaniu sp. zn. PK-2T/42/2020. Pre prípad, že by súd námietku premlčania neposúdil ako dôvodnú, žalovaný 1/ mal za to, že náhrada nemajetkovej ujmy akou je žalobkyňami požadovaná je neprimeraná, neodôvodnená, nešpecifikovaná a jednoznačne likvidačná. Poukázal tiež na to, že samotný M. F. bol spolupáchateľom trestnej činnosti a svedčí to o tom, že sa pohyboval v nebezpečnej spoločnosti. V tejto súvislosti navrhol, aby súd zabezpečil dôkazy, ktorými sú vyšetrovacie spisy resp. vznesené obvinenia, začaté trestné stíhanie, aby bolo možné vyhodnotiť, či sa jedná o kriminálne závadovú osobu.

3. Žalovaný 2/ obdobne ako žalovaný 1/ vzniesol námietku premlčania. Súčasne namietol svoju pasívnu vecnú legitimáciu, keďže uznesením Okresného súdu Bratislava I č.k. 4K/13/2015-96 bol na jeho majetok vyhlásený konkurz, v dôsledku čoho súdne konanie, ktoré sa týka majetku podliehajúceho konkurzu patriacemu úpadcovi možno po vyhlásení konkurzu začať len návrhom podaným voči správcovi, pričom účastníkom konania namiesto úpadcu je správca. Žalovaný 2/ ďalej uviedol, že aj v prípade úspechu žalobkýň, čo však nepredpokladá, by im nemal ako uhradiť nárok uplatnený žalobou, nakoľko je nemajetný. Výšku uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy považoval za nekorešpondujúcu s ustálenou judikatúrou v obdobných prípadoch. Žalovaný 2/ nenavrhol vykonať žiadne ďalšie dôkazy. Žalovaný 2/ sa následne vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu a namietol uplynutie trojročnej premlčacej doby a vzniesol námietku premlčania, keďže má za to, že Okresnému súdu Martin bola žaloba doručená až po uplynutí zákonom stanovenej premlčacej doby. V zmysle § 100 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník, v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) „Právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať“. Následne ods. 2 a ods. 3 citovaného ustanovenia OZ uvádza, že „Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva“, ako aj ďalšie prípady, ktoré predstavujú výnimku z tejto zásady. Podľa § 101 ods. 1 OZ „Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz“. Žalovaný 2/ má za to, že nárok uplatnený v konaní žalobkyňami je majetkovej povahy a tak ako iné majetkové práva podlieha všeobecnej premlčacej dobe. Zároveň sa nárok uplatnený v konaní žalobkyňami nenachádza medzi výnimkami upravenými v § 100 ods. 2 a ods. 3 OZ. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká okamihom zásahu do práv dotknutej osoby. Nevyžaduje sa jeho predchádzajúce uplatnenie u osoby, ktorá zásah spôsobila a nekonštituuje sa až súdnym rozhodnutím, ktoré má len deklaratórnu povahu. Uplatnenie nároku na náhradu škody v trestnom konaní nemá vplyv na plynutie lehôt. Keďže ku skutku predstavujúcemu právny základ nároku došlo v zmysle rozsudku Špecializovaného trestného súdu č.k. PK-2T/42/2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18.05.2020 „v presne nezistený deň roku 2000“, lehota na uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy začala plynúť najneskôr dňom 01.01.2001 a uplynula dňa 01.01.2004. Vzhľadom na to, že žaloba bola Okresnému súdu Martin doručená až dňa 06.12.2021, je žalovaný 2/ toho názoru, že nárok žalobkýň uplatnený v žalobe je v celom rozsahu premlčaný. Žalovaný 2/ namieta svoju pasívnu legitimáciu v konaní z dôvodu, že žalovaný 2/ nie je subjektom, ktorý mal byť v konaní žalovaným. Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu č.k. PK-2T/14/2013-13494 zo dňa 26.05.2014 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2To 9/2014 zo dňa 26.11.2014 bol žalovanému 2/ uložený trest prepadnutia majetku. Upovedomím Špecializovaného trestného súdu Pezinok sp. zn. PK-2T/14/2013 zo dňa 05.03.2015 bol zaistený majetok žalovaného 2/ z dôvodu uloženého trestu prepadnutia majetku. Uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 20.04.2015 č. k. 4K/13/2015-96 bol vyhlásený konkurz na majetok žalovaného 2/ (ďalej len „Konkurz“). Uznesenie o vyhlásení Konkurzu nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 25.04.2015 zverejnením v Obchodnom vestníku č. 78/2015 zo dňa 24.04.2015. V zmysle § 44 ods.1 zákona č. 7/2005

Z.z., o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení platnom v čase vyhlásenia Konkurzu (ďalej len „ZKR“) „Oprávnenie úpadcu nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku, vyhlásením konkurzu prechádza na správcu; správca pritom koná v mene a na účet úpadcu“. Ako uvádza ods. 2 § 40 ZKR „Správca počas konkurzu vykonáva správu majetku podliehajúceho konkurzu, speňažuje majetok podliehajúci konkurzu a z výťažku zo speňaženia tohto majetku v súlade s týmto zákonom uspokojuje veriteľov úpadcu a vykonáva aj ďalšie práva a povinnosti v priebehu konkurzu v súlade s týmto zákonom“. Podľa § 47 ods. 4 ZKR „Súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi, možno po vyhlásení konkurzu začať len na návrh správcu, návrhom podaným voči správcovi v súlade s týmto zákonom alebo z podnetu orgánu príslušného na konanie, pričom účastníkom konania namiesto úpadcu je správca“. Prechodné ustanovenie § 206c ods. 1 súčasne platného znenia zákona č. 7/2005 Z.z. v tejto súvislosti uvádza, že „Konania začaté pred 1. januárom 2016 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. decembra 2015“. Z vyššie uvedených skutkových okolností a citovaných ustanovení ZKR je zrejmé, že žalobkyne žalobou nesprávne uplatňujú svoj nárok voči žalovanému 2/. Správne by mali žalovať správcu konkurznej podstaty žalovaného 2/. Vzhľadom na uvedené okolnosti je žalovaný 2/ toho názoru, že Okresný súd Martin by mal konanie voči nemu zastaviť. Žalovaný 2/ už len pre úplnosť uvádza, že uloženým trestom mu prepadol celý jeho majetok, čo znamená, že žalovaný 2/ by ani v prípade úspechu žaloby, čo však žalovaný 2/ vzhľadom na uplatnenú námietku premlčania nepredpokladá, nemal ako žalobkyniam uhradiť nárok uplatnený žalobou, pretože je nemajetný. Žalovaný 2/ namieta výšku nároku uplatnenú žalobkyňami v žalobe z titulu nemajetkovej ujmy z dôvodu jej zjavnej neprimeranosti, ako aj vzhľadom na to, že nekorešponduje z ustálenou judikatúrou v obdobných prípadoch. Žalovaný 2/ poukazuje v tejto súvislosti aj na zákon č. 274/2017 Z.z., o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý upravuje nárok obetí trestných činov na peňažné odškodnenie vo výrazne nižšej výške.

4. K vyjadreniu žalovaného 1/ a žalovaného 2/ sa prostredníctvom právneho zástupcu vyjadrili žalobkyne 1/ a 2/ a uviedli, že zotrvávajú na podanej žalobe. Žalobkyne uvádzajú, že argumentácia oboch žalovaných je v zásade zhodná v základných argumentáciách. Žalovaní argumentujú vznesenou námietkou premlčania, neprimeranej výške žalobkyňami požadovanej sumy nemajetkovej ujmy vyjadrených v peniazoch a žalovaný 2/ argumentuje až neexistenciou jeho pasívnej legitimácie v tomto spore. Žalobkyne sa k jednotlivým argumentom žalovaných vyjadria postupne. Žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení uvádza, že vznáša námietku svojej pasívnej legitimácie v tomto konaní. Argumentuje prebiehajúcim konkurzným konaním na jeho majetok a uvádza, že správca konkurznej podstaty je ten kto nakladá s majetkom patriacim do konkurznej podstaty. Žalobkyne uvádzajú, že správca konkurznej podstaty nevstupuje generálne do všetkých vzťahov, a teda ani do všetkých zodpovednostných vzťahov a nárokov úpadcu, ktoré voči osobe – úpadcovi tretie osoby uplatnia. Nárok žalobkýň smeruje voči žalovanému 2/, lebo je to žalovaný 2/, ktorý sa dopustil konania, ktoré je základom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Z uvedeného dôvodu žalobkyne majú za to, že žalovaný 2/ je pasívne legitimovaný v tomto konaní. Čo sa týka vykonania uloženého trestu prepadnutia majetku, v dôsledku ktorého žalovanému 2/ prepadol celý majetok, žalobkyne uvádzajú, že žalovaný medzičasom už mohol nadobudnúť iný majetok, resp. do právoplatnosti rozsudku v tomto konaní nadobudnúť môže. Tak žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení ako aj žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení namietajú adekvátnosť výšky nároku nemajetkovej ujmy uplatnené žalobkyňami. Žalobkyne v tejto súvislosti uvádzajú, že bude na posúdení konajúceho súdu, aby po vykonanom dokazovaní rozhodol o výške nároku nemajetkovej ujmy v peniazoch. Obe žalobkyne sú pripravené v predmetnom konaní vypovedať a náležite zdôvodniť výšku požadovaných nárokov. Žalobkyne poukazujú tiež na samotný rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 18.05.2021 vydaný pod sp. zn. PK-2T/42/2020, ktorým žalovaný 2/ bol zaviazaný na náhradu nemajetkovej ujmy iných poškodených osôb, ktorým konajúci Špecializovaný trestný súd v Pezinku priznal náhrady nemajetkových ujm v rovnakej výške, ako sú nároky uplatnené v tomto konaním žalobkyňami. Žalobkyne samozrejme rešpektujú individualizovaný prípad každého nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, majú však za to, že okolnosti jednotlivých poškodených konaním žalovaných sú veľmi podobné. Žalobkyne primeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch ponechávajú na náležitom posúdení konajúceho súdu s tým, že obe vo svojich účastníckych výsluchoch vyjadria a opíšu svoju ujmu, ktorá im konaním žalovaných vznikla. Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení uvádza, že žalobkyne si neuplatnili svoje nároky v prebiehajúcom trestnom konaní, nakoľko nie sú uvedené v rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 18.05.2021 vydaný pod sp. zn. PK-2T/42/2020. Žalobkyne uvádzajú, že oni sa nevedia vyjadriť k tomu, prečo nie sú v predmetnom rozsudku uvedené, prečo o ich nárokoch nebolo rozhodované. Oni obe v čase prebiehajúceho súdneho

konania v trestnej veci žalovaných sa nechceli zúčastňovať pojednávaní, nakoľko mali strach, keďže obaja žalovaní boli v minulosti obávanými osobami s priamou alebo sprostredkovanou celoslovenskou pôsobnosťou a hlavne žalobkyni 1/ bolo v minulosti vyhrážané, aby „sa o určité veci nezaujímala, lebo môže skončiť ako jej manžel“. Avšak v trestnom konaní sa jej nikto nepýtal, či si uplatňuje alebo bude uplatňovať nejaký nárok voči žalovaným, resp. niektorému z nich. Z uvedeného teda nie je možné ani vyvodzovať záver, ktorý uviedol žalovaný 1/, že žalovaný 1/ nespôsobil žiadnu škodu žalobkyniam. Žalobkyne zhodne uvádzajú, že oni si v tomto konaní uplatňujú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a nie náhradu škody, ako to žalovaní uvádzajú. Žalovaný 1/ uvádza, že žalobkyniam nevznikla žiadna morálna škoda. Toto konštatovanie zdôvodňuje tým, že svoje protiprávne konanie úprimne oľutoval, dobrovoľne sa priznal a spolupracoval s OČTK a že jemu uložený trest je postačujúci na náhradu nemajetkovej ujmy ako morálne zadosťučinenie. S takýmto konštatovaním žalobkyne nesúhlasia. Poukazujú na pomerne rozsiahlu judikatúru v tomto smere, ktorá takúto právnu úvahu, akú prezentoval žalovaný 1/, nepozná. Žalobkyne navyše uvádzajú, že samotná dohoda žalovaných o vine a treste bola len logickým vyústením snahy žalovaných dosiahnuť čo najnižšie tresty, nakoľko v danej dôkaznej situácii zrejme bolo evidentné, že by boli riadne usvedčení zo spáchania skutkov, ktoré sa im kládli za vinu. Rovnako ani obsah vyjadrenia neprezentuje to, že by žalovaný 1/ svoje konanie úprimne oľutoval. V neposlednom rade žalobkyne uvádzajú, že žalovaný 1/ si zamieňa morálne odsúdenie či už spoločnosťou alebo ktorýmkoľvek jednotlivcom za skutky, za ktoré bol odsúdený, s nemajetkovou ujmou žalobkýň. Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení uvádza, že by sa manžel a otec žalobkýň mal podieľať na páchaní nejakej trestnej činnosti. K tomu žalobkyne uvádzajú, že oni o takomto podozrení nemajú žiadnu vedomosť, oni nebohého M. F. vnímali ako milovaného a milujúceho manžela a chýbajúceho otca. Žalobkyňa 1/ s nebohým viedla usporiadaný rodinný plnohodnotný život, v ktorom boli vrúcne vzájomné city, ktoré vyústili do založenia spoločnej rodiny. Je preto viac ako pochopiteľné, že žalobkyňa sa nevedela zmieriť s tým faktom, že jej manžel bez stopy zmizol a dodnes sa nevie zmieriť s tým, že bol zavraždený, že v ňom stratila všetko čo od manžela a otca očakávala, čo aj po dobu spolužitia napĺňal. Žalobkyňa 1/ má za to, že je irelevantné dokazovať to, či a s kým sa stretával nebohý za svojho života, nakoľko neexistuje žiadny rozsudok, ktorým by bol akokoľvek uznaný za vinného zo skutkov voči žalovaným, resp. tretím osobám. Tak žalovaný 1/ ako aj žalovaný 2/ vznášajú námietku premlčania. V podstate argumentačne obaja žalovaní takmer zhodne uvádzajú, že žalobkyne predmetnú žalobu doručili konajúcemu súdu až po uplynutí zákonom stanovenej premlčacej doby, s poukazom na ustanovenie § 100 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. v aktuálnom znení, že právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej a že na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka, za predpokladu, že sa dlžník premlčania dovolá. Tiež žalovaní poukazujú na ustanovenie § 100 ods. 2. a ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. v aktuálnom znení, ktoré uvádzajú, že sa premlčujú všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tiež argumentujú, že všeobecná premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Žalovaní v konečnom dôsledku argumentujú tým, že ku skutku predstavujúcemu právny základ nároku uplatneného žalobkyňami došlo v zmysle rozsudku Špecializovaného trestného súdu č.k. PK-2T/42/2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18.05.2020 „v presne nezistený deň roku 2000“, lehota na uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy začala plynúť najneskôr dňom 01.01.2001 a uplynula dňa 01.01.2004. Vzhľadom na to, že žaloba bola súdu doručená až dňa 06.12.2021, sú žalovaní toho názoru, že nárok žalobkýň uplatnený v tomto konaní je v celom rozsahu premlčaný. Žalobkyne uvádzajú, že nesúhlasia s argumentáciou žalovaných o premlčaní z toho dôvodu, že neboli naplnené podmienky začatia plynutia premlčacej doby. Žalobkyne poukazujú na zákonnú podmienku plynutia doby premlčania, ktorou je možnosť uplatnenia práva po prvý krát. V tejto súvislosti žalobkyne uvádzajú, že nie rok 2000 ani 01.01.2001, teda moment usmrtenia M. F., nie je momentom začatia plynutia doby premlčania. Premlčacia doba nemohla v roku 2000, resp. 2001 začať plynúť z toho dôvodu, že žalobkyne v uvedených rokoch netušili, že došlo k úmrtiu M. F. a že za toto úmrtie sú plne zodpovední žalovaní. Žalobkyne verili, že ich manžel a otec je niekde, len sa skrýva, vzhľadom na to, že sa mu niekto vyhrážal. Tú skutočnosť, že zomrel sa žalobkyne dozvedeli až v roku 2017 a následne v roku 2019 sa dozvedeli, že ich manžel a otec bol zavraždený a až v roku 2021 z odsudzujúceho rozsudku sa dozvedeli, že za jeho zabitie sú zodpovední žalovaní. Teda až v roku 2021 boli žalobkyne schopné prvýkrát vykonať svoje právo a podať žalobu na súd. Žalobkyne teda poukazujú na to, že v roku 2021, kedy podali predmetnú žalobu, neuplynula premlčacia doba 3 rokov, či už začiatok jej plynutia bude rok 2019, kedy sa dozvedeli, že ich manžel a otec bol zavraždený, alebo začiatkom plynutia premlčacej doby bude rok 2021, kedy bol vynesený rozsudok, ktorým boli žalovaní uznaní za vinnými z usmrtenia M. F.. Z opatrnosti, ak by konajúci súd neuznal argumentáciu žalobkýň o tom, že ich nároky nie sú premlčané, uvádzajú, že uplatnená námietka premlčania je v príkrom rozpore s dobrými mravmi. Túto argumentáciu žalobkyne opierajú o ustanovenie § 3 zákona

č. 40/1964 Zb. v aktuálnom znení, ktoré je všeobecným ustanovením hmotnoprávnej povahy a dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva (právo vzniesť námietku premlčania) je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, ak to tak nie je, požadovanú ochranu odoprieť. Dobré mravy sú súhrnom základných spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré preukázali počas historického vývoja určitú mieru stálosti (nemennosti), vyjadrujú podstatné historické tendencie a stotožňuje sa s nimi podstatná časť spoločnosti. Bohatá judikatúra súdov SR sa zhoduje v tom, že za špecifických okolností výkon práva namietať premlčanie uplatneného nároku by mohol byť konaním umožňujúcim poškodiť druhého účastníka právneho vzťahu, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči ktorému by zánik uplatňovaného nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo neuplatnil včas (rozsudok NS SR č. 5Cdo 265/2009). Znaky konania vykazujúce priamy úmysel poškodiť druhého účastníka je potrebné vyvodzovať z tých okolností, za ktorých bola námietka premlčania tohto nároku uplatnená a nie z okolností a dôvodov, z ktorých je vznik uplatňovaného nároku odvodzovaný, inými slovami, rozhodujúce (určujúce) pre odopretie účinkov námietky premlčania sú okolnosti, ktoré existovali v čase uplatnenia námietky premlčania. Žalobkyne majú za to, že v tomto prípade ide o taký špecifický prípad, kedy sú splnené tie výnimočné okolnosti, pre ktoré by nemala vznesená námietka premlčania požívať právnu ochranu konajúceho súdu. Z okolnosti tohto prípadu je evidentné, že márne uplynutie premlčacej doby nezavinili žalobkyne, nakoľko do roku 2019 samé nevedeli, že nastala tá strašná skutočnosť, ktorá zakladá ich právo uplatniť si nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Rovnako možno konštatovať, že zánik uplatňovaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy by bolo voči žalobkyniam, teda bývalej milujúcej a milovanej manželke a voči dcére, celý život postrádajúcej svojho otca, neprimerane tvrdým následkom uplatnenia námietky premlčania, navyše osobami, ktoré úmyselným, celospoločenský vysoko nebezpečným konaním spôsobili žalobkyniam celoživotnú traumu. Žalobkyne poukazujú na to, že žalovaní vnášajú námietku premlčania vyše 20 rokov po čase kedy nastala relevantná udalosť, čo zapríčinili práve žalovaní, lebo sa k uvedenému skutku nepriznali a celé roky žili bez toho, aby sa akýmkoľvek spôsobom priznali k spáchaniu skutku a aby ho úprimne oľutovali. Ani jeden zo žalovaných žiadnym spôsobom nekontaktovali ani jednu zo žalobkýň a nesnažili sa im pomôcť alebo sa nejako ospravedlniť. Jednoducho svoju trestnú činnosť tajili, čím spôsobili, že premlčacia lehota márne uplynula. Z uvedeného dôvodu utajovania svojej trestnej činnosti žalovaní sa ani nijako nesporili so žalobkyňami o tom, či majú nárok na nejakú náhradu nemajetkovej ujmy alebo nie. Žalobkyne poukazujú aj na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 44/2017 zo dňa 21.11.2017, v ktorom okrem iného Ústavný súd SR konštatuje, že: „Napadnutý rozsudok krajského súdu je postavený na premlčaní uplatneného nároku, avšak v tomto prípade došlo až k absurdnej situácii, keď pre neúspech sťažovateľa s uplatnením nároku na náhradu škody stačilo, aby trestné stíhanie sťažovateľa trvalo dlhšie než je objektívna desaťročná premlčacia doba. Vychádzajúc z uvedeného by priznanie účinkov premlčania za daných okolností bolo voči sťažovateľovi neprimerane tvrdým postihom. Sú tak splnené podmienky na to, aby výnimočne neboli priznané vznesenej námietke premlčania právne účinky v súlade s právom“. V rovine jednoduchého práva je totiž nutné pre účely dodržania už uvedených princípov starostlivo posudzovať individuálne okolnosti daného prípadu cez uvedenú prizmu kogentného ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakotvujúceho zásadu súladného výkonu práv s dobrými mravmi, ktoré je v rovine jednoduchého podústavného práva odrazom zhora vymedzenej ústavnej požiadavky nájsť spravodlivé riešenie. Ústavnoprávne je teda ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka tým miestom, skrz ktoré sú všeobecné súdy povinné nechať preniknúť ideu materiálneho právneho štátu do interpretácie a aplikácie podústavného práva. Len napĺňaním idey spravodlivosti právo a prípadne súdy plnia svoju funkciu, pretože ich rozhodnutia sú akceptovateľné väčšinovou mienkou. Spravodlivosť totiž sprostredkováva aplikovateľnosť rozhodnutia preto, že je univerzálnou hodnotou, lebo každý, aj ten najobyčajnejší človek, má schopnosť rozpoznať, čo je a čo nie je spravodlivé. Hlavne v tomto zmysle je spravodlivosť imanentnou kategóriou práva. V kontexte tohto prípadu, by teda žalobkyne boli v absurdnej situácii, kedy premlčacia lehota uplynula skôr, než by začalo trestné stíhanie žalovaných a teda skôr než sa vôbec žalobkyne dozvedeli, že ich otec resp. manžel bol žalovanými úmyselne usmrtený. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobkyne navrhujú, aby konajúci súd po riadne vykonanom dokazovaní rozhodol rozsudkom, ktorým plne vyhovie ich žalobnému návrhu o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch a zaplatení náhrady trov konania v rozsahu 100%, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

5. Žalovaný 1/ v duplike sa vyjadril písomným podaním doručeným súdu dňa 11.04.2022, kedy v podstate zotrval na skôr svojom podanom vyjadrení.

6. Žalovaný 2/ sa vyjadril v rámci dupliky prostredníctvom svojho právneho zástupcu, kedy uviedol, že žalobkyne k námietke nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného 2/ uvádzajú, že „správca konkurznej podstaty nevstupuje generálne do všetkých vzťahov, a teda ani do všetkých zodpovednostných vzťahov a nárokov úpadcu, ktoré voči osobe - úpadcovi tretie osoby uplatnia. Nárok žalobkýň smeruje voči žalovanému v druhom rade, lebo je to žalovaný v druhom rade, ktorý sa dopustil konania, ktoré je základom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Z uvedeného dôvodu žalobkyne majú za to, že žalovaný v druhom rade je pasívne legitimovaný v tomto konaní.“ Žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení zo dňa 03.02.2022 presne zdôvodnil, o čo opiera svoju argumentáciu ohľadom nedostatku jeho pasívnej legitimácie v konaní a poukázal na konkrétne ustanovenia zákona č. 7/2005 Z.z., o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v čase vyhlásenia konkurzu na majetok žalovaného 2/ (ďalej len „ZKR“). Z ustanovenia § 47 ods. 4 ZKR v súvislosti s ostatným ustanoveniami ZKR, na ktoré poukázal žalovaný 2/ a ktoré uvádza, že „Súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi, možno po vyhlásení konkurzu začať len na návrh správcu, návrhom podaným voči správcovi v súlade s týmto zákonom alebo z podnetu orgánu príslušného na konanie, pričom účastníkom konania namiesto úpadcu je správca“, je úplne jednoznačné, že žalovaný 2/ nie je subjektom, ktorý má byť v konaní žalovaným. Tvrdenia žalobkýň k nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného 2/ uvedené vo vyjadrení sú nepodložené, nemajú žiadnu oporu v platnom právnom poriadku a podľa názoru žalovaného 2/ neobstoja. Žalobkyne k námietke uplynutia trojročnej premlčacej doby na podanie žaloby poukazujú na „zákonnú podmienku plynutia doby premlčania, ktorou je možnosť uplatnenia práva po prvýkrát. V tejto súvislosti žalobkyne uvádzajú, že nie rok 2000 ani 01.01.2001, teda moment usmrtenia M. F., nie je momentom začatia plynutia doby premlčania. Premlčacia doba nemohla v roku 2000 resp. 2001 začať plynúť z toho dôvodu, že žalobkyne v uvedených rokoch netušili, že došlo k úmrtiu M. F., a že za toto úmrtie sú plne zodpovední žalovaní. Žalobkyne verili, že ich manžel a otec je niekde, len sa skrýva, vzhľadom na to, že sa mu niekto vyhrážal. Tú skutočnosť, že zomrel sa žalobkyne dozvedeli až v roku 2017 a následne v roku 2019 sa dozvedeli, že ich manžel a otec bol zavraždený a až v roku 2021, z odsudzujúceho rozsudku, sa dozvedeli, že za jeho zabitie sú zodpovední žalovaní. Teda až v roku 2021 boli žalobkyne schopné prvýkrát vykonať svoje právo a podať žalobu na súd. Žalobkyne teda poukazujú na to, že v roku 2021, kedy podali predmetnú žalobu, neuplynula premlčacia doba 3 rokov, či už začiatok jej plynutia bude rok 2019, kedy sa dozvedeli, že ich manžel a otec bol zavraždený, alebo začiatkom plynutia premlčacej doby bude rok 2021, kedy bol vynesený rozsudok, ktorým boli žalovaní uznaní za vinnými z usmrtenia M. F..“ Žalovaný 2/ sa pridržiava svojej argumentácie uvedenej vo vyjadrení k žalobe zo dňa 03.02.2022 a v súvislosti s argumentáciou žalobkýň k ním uplatnenej námietke premlčania poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 194/2011 (ďalej len „Rozsudok NS SR“), ktorý uvádza, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje. Ako sa ďalej uvádza v rozsudku NS SR, počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby v prípade náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby s tým, že premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy k takémuto zásahu došlo. Vzhľadom na právny názor vyjadrený v rozsudku NS SR považuje žalovaný 2/ posúdenie okamihu začatia plynutia premlčacej doby zo strany žalobkýň za nesprávny. Keďže žaloba bola Okresnému súdu Martin doručená až dňa 06.12.2021 má žalovaný 2/ naďalej za to, že nárok žalobkýň uplatnený v žalobe je v celom rozsahu premlčaný. Žalobkyne k námietke neprimeranosti výšky nároku uplatneného v žalobe uvádzajú, že „obe žalobkyne sú pripravené v predmetnom konaní vypovedať a náležite zdôvodniť výšku požadovaných nárokov“ a poukazujú tiež na „samotný rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 18.05.2021 vydaný pod sp. zn. PK-2T/42/2020, ktorým žalovaný v druhom rade bol zaviazaný na náhradu nemajetkovej ujmy iných poškodených osôb, ktorým konajúci Špecializovaný trestný súd v Pezinku priznal náhrady nemajetkových ujm v rovnakej výške, ako sú nároky uplatnené v tomto konaním žalobkyňami. Žalobkyne samozrejme rešpektujú individualizovaný prípad každého nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, majú však za to, že okolnosti jednotlivých poškodených konaním žalovaných sú veľmi podobné.“ Žalovaný 2/ zotrváva na svojich výhradách k výške nároku uplatneného žalobkyňami v žalobe, a to v intenciách uvedených vo vyjadrení zo dňa 03.02.2022 a v tejto súvislosti poukazuje na § 13 zákona č. 274/2017 Z.z., o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o obetiach TČ“), ktorý uvádza, že „celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej za obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu“. Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že Zákon o obetiach trestných činov stanovuje hornú hranicu sumy nárokov obetí trestných činov na peňažné odškodnenie vo

výrazne nižšej výške ako je suma, ktorú požadujú žalobkyne v žalobe. Žalovaný 2/ má za to, že v danom prípade by sa malo predmetné ustanovenie ako aj súvisiace ustanovenia Zákona o obetiach trestných činov uplatniť primerane a rovnako by sa mala zohľadniť aj konštantná judikatúra ESĽP. Žalovaný 2/ má taktiež za to, že účelom satisfakcie za spôsobený zásah je zmiernenie následkov pre poškodených a nie majetková likvidácia toho, kto zásah spôsobil. Žalovaný 2/ zároveň dáva do pozornosti súdu, že žalobkyne vo vyjadrení samé uznávajú, že v konaní doposiaľ primeranosť požadovanej výšky žalobou uplatneného nároku nepreukázali. Vzhľadom na uvedené žalovaný 2/ naďalej zotrváva na svojej námietke zjavnej neprimeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy požadovanej žalobkyňami v žalobe.

7. Žalobkyne 1/ a 2/ sa k duplikám žalovaných 1/ a 2/ vyjadrili prostredníctvom právneho zástupcu podaním zo dňa 19.07.2022, kedy uviedli, že argumentácia oboch žalovaných je v zásade zhodná s argumentáciami, ktoré žalovaní vyjadrili vo svojich vyjadreniach k žalobe. Aj vo vyjadreniach argumentujú absenciou pasívnej legitimácie, premlčaním a neprimeranosťou výšky nárokov uplatnených žalobkyňami. Žalobkyne v tomto vyjadrení sa budú venovať len novotám v argumentácii žalovaných. Žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení uvádza, že: „Z ustanovenia § 47 ods. 4 ZKR v súvislosti s ostatným ustanoveniami ZKR, na ktoré poukázal žalovaný 2/ a ktoré uvádza, že „súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi, možno po vyhlásení konkurzu začať len na návrh správcu, návrhom podaným voči správcovi v súlade s týmto zákonom alebo z podnetu orgánu príslušného na konanie, pričom účastníkom konania namiesto úpadcu je správca“, je úplne jednoznačné, že žalovaný 2/ nie je subjektom, ktorý má byť v konaní žalovaným.“. Žalobkyne v tomto smere uvádzajú, že toto konanie nesmeruje primárne voči majetku žalovaného 2/, ale ide o zodpovednosť žalovaných za ich neoprávnený zásah do práv na ochranu osobností žalobkýň. Žalovaný 2/ vo vyjadrení okrem iného uvádza, že: „a v súvislosti s argumentáciou žalobkýň k ním uplatnenej námietke premlčania poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Cdo 194/2011 (ďalej len „Rozsudok NS SR“), ktorý uvádza, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje. Ako sa ďalej uvádza v rozsudku NS SR, počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby v prípade náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby s tým, že premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy k takémuto zásahu došlo. Vzhľadom na právny názor vyjadrený v rozsudku NS SR považuje žalovaný 2/ posúdenie okamihu začatia plynutia premlčacej doby zo strany žalobkýň za nesprávny.“. Žalobkyne uvádzajú, že žalovaným 2/ uvádzaný rozsudok NS SR nie je v rozpore s judikatúrou, ktorú uviedli žalobkyne vo svojom vyjadrení zo dňa 10.03.2022. Argumentácia žalobkýň je navyše komfortná aj z pohľadu ústavného práva, čo potvrdzuje aj Nález ÚS SR, ktorý žalobkyne uviedli vo svojom vyjadrení zo dňa 10.03.2022. Žalovaný 2/ neprimeranosť nároku nemajetkovej ujmy argumentuje zákonným limitom nárokov uplatnených podľa zákona č. 274/2017 Z. z. Žalobkyne však poukazujú na to, že predmetnú žalobu opierajú o zákon č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov (Občiansky zákonník v platnom znení v čase podania žaloby). Žalobkyne teda uvádzajú, že si uplatňujú nárok na nemajetkovú ujmu podľa iného právneho predpisu. Rovnako len zopakujú, že rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 18.05.2021 vydaný pod sp. zn. PK-2T/42/2020 boli iným poškodeným priznané rovnaké nároky akých sa domáhajú žalobkyne v tomto konaní. Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení okrem iného uvádza, že „žiada konajúci súd, aby zabezpečil z vyšetrovacieho spisu a z NAKA PPZ SR v Bratislave, kedy presne a ako boli žalobkyne vyrozumené, že ich manžel a otec (M. F.) bol zavraždený, nakoľko vyjadrenie žalobkýň je len v rovine tvrdení“. Žalobkyne k tejto argumentácii žalovaného 1/ uvádzajú, že v tomto konaní nie je relevantné to kedy a ako bolo oznámené, že M. F. bol zavraždený, ale pre uplatnenie nemajetkovej ujmy je relevantné to, kto takýmto spôsobom zasiahol do práv žalobkýň na ochranu osobností. Zodpovednosť konkrétnych osôb v tomto prípade žalovaných bola definovaná resp. ustálená až vyššie citovaným rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku. Žalobkyne neboli schopné na základe informácie o tom, že M. F. bol zavraždený bez vedomosti kto ho zavraždil, podať predmetnú žalobu voči neurčenému žalovanému. Takáto žaloba by nebola spôsobilá prejednania pred príslušným súdom. Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení tiež uvádza, že nebohý manžel a otec žalobkýň mal páchať nejakú konkrétnu trestnú činnosť. V tomto smere žalobkyne znova opakujú, že M. F. nebol nikdy stíhaný ani odsúdený za nejakú trestnú činnosť, a teda ani za žiadnu konkrétnu trestnú činnosť. Žalobkyne len na okraj uvádzajú, že žalovaný 1/ nie je subjekt, ktorý má právomoc relevantným spôsobom konštatovať, že niekto konkrétny sa dopustil nejakého konkrétneho trestného činu a je vinný zo spáchania takéhoto trestného činu. Takýmto subjektom je len príslušný súd a takýmto konštatovaním je len právoplatný rozsudok. Navyše žalobkyne uvádzajú, že oni M. F. vnímali ako milujúceho a milovaného, starostlivého

a obetavého manžela a otca, ktorý bol súčasťou harmonického rodinného života s plne fungujúcimi rodinnými väzbami, ktoré boli trvalo zdevastované jeho zavraždením.

8. Žalovaný 2/ sa k vyjadreniu žalobkýň vyjadril podaním zo dňa 12.10.2022, kedy uviedol, že je v súčasnosti vo výkone trestu odňatia slobody a uložený trest vykonáva v Ústave na výkon väzby a ústave na výkon trestu odňatia slobody, Chorvátska ul. č. 5, 812 29 Bratislava 1 (ďalej aj „ÚVVaÚVTOS Bratislava"). V zmysle § 178 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP") „ak je strana zastúpená zástupcom na celé konanie, súd na pojednávanie spravidla predvolá len zástupcu; stranu súd predvolá, ak je nevyhnutné vykonať jej výsluch". Ako uvádza § 134 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Tr. por") „svedok, ktorý sa pre svoj vek, chorobu, telesnú alebo duševnú poruchu, alebo z iných vážnych dôvodov nemôže dostaviť na výsluch, alebo svedok, ktorý je vo výkone väzby alebo vo výkone trestu odňatia slobody, ak je to primerané a dostačujúce vzhľadom na okolnosti prípadu, môže byť vypočutý prostredníctvom videokonferenčného zariadenia". Žalovaný 2/ poukazuje na vyššie citované ustanovenie Tr. por. a možnosť jeho analogického použitia na danú situáciu, na základe čoho si dovoľuje požiadať súd, aby ho, ak usúdi, že je to vzhľadom na okolnosti prípadu primerané a dostačujúce, v konaní vypočul prostredníctvom videokonferenčného zariadenia. ÚVV a ÚVTOS Bratislava je vybavený prostriedkami na vykonanie úkonov s väznenými osobami prostredníctvom tzv. telemostu (videokonferenčného zariadenia). Predmetnú požiadavku pokladá zároveň žalovaný 2/, vzhľadom na potrebu zabezpečenia jeho transportu z ÚVV a ÚVTOS Bratislava na pojednávanie na Okresný súd Martin za súladnú s princípom hospodárnosti konania zakotveným v čl. 17 Základných princípov CSP, podľa ktorého „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb". Vzhľadom na uvedené žalovaný 2/ požiadal súd o vypočutie v konaní prostredníctvom videokonferenčného zariadenia.

9. Súd vo veci nariadil pojednávanie na 11.11.2022, ktoré bolo zrušené z dôvodov technického zabezpečenia výsluchu žalovaného 2/, ktorý je toho času vo výkone trestu odňatia slobody a odročené na 09.02.2023, kedy sa ospravedlnil právny zástupca žalobkýň z dôvodu zdravotnej dovolenky. Ďalší termín pojednávania bol určený na 09.02.2023, kedy požiadal o odročenie pojednávania právny zástupca žalovaného 2/ z dôvodu kolízií pojednávaní. Súd právnemu zástupcovi žalovaného 2/ oznámil, že jeho žiadosti o odročenie pojednávania nevyhovie, nakoľko pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov podľa § 183 ods. 2 CSP a keďže tieto neboli splnené, súd vo veci pojednávať bude. Následne žalovaný 2/ súdu oznámil, že nesúhlasí, aby sa konalo pojednávanie, nakoľko žiada, aby ho v tomto konaní zastupoval jeho právny zástupca (č.listu 145). Súd vo veci odročil pojednávanie a toto vykonal dňa 13.04.2023 výsluchom žalobkýň, žalovaného 1/, žalovaného 2/ prostredníctvom videokonferencie a na pojednávaní konanom dňa 01.06.2023 oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi, ich prečítaním a zistil nasledovný právny a skutkový stav.

10. Žalobkyňa 1/ uviedla, že sa vydávala ako 20-ročná s tým, že predpokladala, že bude mať plnohodnotné manželstvo so svojim nebohým manželom. Pred uzavretím manželstva nevedela aký rušný život žije, mala 20 rokov a spoločné plány s manželom sa jej nenaplnili. Hneď na začiatku, ako sa jej prestal ozývať jej to bolo čudné a vedela, že sa niečo muselo udiať a preto začala pátrať cez políciu, kriminálku, avšak myslela si, že je utajeným svedkom. Keď jej bolo oznámené, že bolo nájdené telo jej manžela a celý ten postup ako sa vyvíjal, ako sa zbavili tela jej manžela, ako ho pripravili o život, nemohla túto skutočnosť ani poriadne prečítať. Jej manželský život s nebohým manželom trval necelý rok. Svadbu mali v kostole. Uviedla, že veľmi sa jej život zmenil tým, že jej druhá polovička v krátkom čase po svadbe odišla, čo nebolo plánované. Po uplynutí 10 rokov sa opäť vydala a vstúpila do druhého manželstva ako 30-ročná. Dovtedy sa snažila sama, starala sa o deti, o dieťa, ktoré mala z iného vzťahu ako aj o dieťa, ktoré mala zo vzťahu s nebohým manželom. Všetka starostlivosť zostala na nej. Po uzavretí manželstva bývala u mamy a predpokladala, že so svojim nebohým manželom si zabezpečia spoločné bývanie. Pred uzavretím manželstva sa s nebohým manželom poznali dva roky, väčšinou na základe toho, že mali 17, 18 rokov, chodievali na diskotéky a život si jednoducho užívali. Na otázku právneho zástupcu potvrdila, že sa trápila, snažila sa postarať o deti ale tiež sa snažila zistiť, kde sa jej nebohý manžel nachádza. Obrátila sa aj na políciu ako aj na kamarátov. Tí určite vedeli, aká je skutočná pravda, ale nikto jej nič nepovedal ani nepomohol. Na to, že tak krátko po uzavretí manželstva zostane bez manžela nebola pripravená, pretože predpokladala iný manželský život. Vďaka deťom, ktoré mala sa snažila žiť zo dňa na deň a veriť, že sa jej nebohý manžel vráti a stále predpokladala, že je len utajeným svedkom

a keď sa všetko skončí, budú môcť spolu ďalej žiť. Na otázku žalovaného 1/ uviedla, že ako 20-roční mali plány, chceli spolu bývať, ona ako jedináčik bývala u svojej matky. Dohodli sa, že si niečo kúpia alebo pôjdu do prenájmu. O tom, že či je jej manžel utajeným svedkom, o tejto skutočnosti sa dozvedela resp. predpokladala na základe toho, že všetci jeho kamaráti boli menovaní v novinách o akú skupinu ide, ale jej muž tam nebol spomínaný. Tajne dúfala a verila, že je utajeným svedkom, že žije. Nečakala, že by mu kamaráti mohli tak ublížiť a stále verila, že sa po 18 rokoch vráti. V podstate žalobkyňa 1/ zotrvala na tom, čo uviedla vo svojom písomnom vyjadrení. Poukázala na krátky manželský život so svojim nebohým manželom, na to ako ďalej plánovali život a vzhľadom na svoj vek, keď sa vydávala vo veku 20 rokov uviedla, že nechápala tie veci a súvislosti a tých jeho kamarátov ako chápe teraz. To znamená, že nepredpokladala, že jej manžel sa pohybuje medzi závadovými osobami resp. že je súčasťou nejakého mafiánskeho zoskupenia. Dokonca jej bolo pohrozené, aby sa o svojho nebohého manžela nezaujímala, lebo môže skončiť zle.

11. Na otázku žalovaného 2/ žalobkyňa 1/ uviedla, že otehotnela s nebohým manželom keď mala 18 rokov. Bývali u matky. V tom čase neriešila, či je zamestnaný a aký príjem má jej nebohý manžel, ktorý uhrádzal nájomné alebo prispieval na stravu. Na otázku žalovaného 2/ prečo musel jej nebohý manžel odísť do Bratislavy uviedla, že v tom čase vybuchovali autá, nevedela čo sa deje. Raz bola jedna skupina, raz bola druhá skupina, nevedela ako to funguje až z novín alebo televízie zistila, že ako tieto mafiánske skupiny fungujú. Keby vedela, v akej skupine je, nikdy by mu nedovolila odísť do Bratislavy a stretnúť sa s kamarátmi, ktorí nakoniec ho zabili. Žalovaný 2/ sa snažil poukázať vo svojej výpovedi na to, že nebohý manžel žalobkyne 1/ bol súčasťou mafiánskeho zoskupenia s tým, že sám bol zapletený do vraždy, o čom žalobkyňa 1/ uviedla, že nemá o tom vedomosť.

12. Žalobkyňa 2/ uviedla, že ide o jej otca a keď odišiel zo spoločnej domácnosti mala vtedy 1 rok a vôbec si ho nepamätá. S matkou sa nerozprávali až do veku, kedy sa dozvedela, že ho našli, teda kosti a až vtedy to začali nejako riešiť. Viac alebo do toho veku vyrastala s tým, že otca nemá a brala to ako skutočnosť. Mama sa jej snažila nahradiť tú časť otca. Napriek tomu, že otca nemala, mala detstvo dobré. Bol to však pre ňu šok, keď sa dozvedela, že našli jeho pozostatky, keď sa dozvedela, kde sa pohyboval. Myslí si, že keby jej matka skôr o tom rozprávala do veku dospelosti, by tieto skutočnosti nevedela pochopiť. Suma, ktorú žiada od žalovaných 1/ a 2/ po 100.000,- Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy sa jej zdá adekvátna vzhľadom na ujmu, ktorá jej bola spôsobená, keďže vyrastala bez otca a nevie aké je to mať nad sebou ruku otca, čo je pre ňu veľmi smutné. Nemala možnosť ho spoznať. Až teraz v poslednej dobe si uvedomuje, že jeho kamaráti jej otca v podstate zobrali. Neprítomnosť otca pociťovala asi vo vyššom veku, keď mala asi 15 a 16 rokov, kedy ten otec by mal byť živiteľom rodiny, keby sa chcela s ním porozprávať, avšak nemala sa s kým o tom porozprávať. Myslí si, že prítomnosť otca v rodine je veľmi dôležitá aj v dcérinom živote. Je to taký prvý muž, čo ju má naučiť aj keď matka sa jej snažila neprítomnosť otca nahradiť.

13. Žalovaný 1/ na pojednávaní uviedol, že sa v plnom rozsahu pridržiava svojho vyjadrenia k podanej žalobe, ktorú aj písomne odôvodnil, spísanú ešte vo výkone trestu v Dubnici nad Váhom dňa 17.12.2021 a vlastne aj na základe ním uvedených skutočností aj vo vyjadrení. Nechce znova sa vracať k veciam tak ako to uviedol aj žalovaný 2/ a aj sám pri kladení otázok, že je mu to nepríjemné, ale jednoducho nejak zdokladovať pôvod toho, či žalobkyňa 1/ vie ako žil pán F., kde pracoval, čo bolo zdrojom jeho príjmu ich spoločného života, čo doňho prinášal vlastne. Je mu nepríjemné proste o tom hovoriť a chápe z ľudského hľadiska stratu žalobkýň. Ľudský život sa určite nedá ohodnotiť peniazmi, ale jednoducho tu sa preukazuje vec na súde a žalobkyne žiadajú nejakú náhradu teda nemajetkovej ujmy a chcel by vedieť z čoho tá suma vyplýva, z čoho žalobkyne vychádzali ako žalujúca strana. Rovnako nerád poukazuje na to, ale vo svojom vyjadrení uvádza aj to, že z jeho informácií a žiadal to aj vo vyjadrení, že pokiaľ je v možnostiach súdu pred týmto pojednávaním keby bolo možné zabezpečiť nejaké listinné dôkazy z prostredia polície a orgánov činných v trestnom konaní, či už operatívne záznamy, vznesené obvinenia z toho obdobia kedy zmizol manžel žalobkyne 1/ alebo z obdobia predtým sama žalobkyňa 1/ tu uviedla a aj z jeho nejakých informácií vie alebo teda má vedomosť o tom, že nebohý manžel žalobkyne 1/ bol súčasťou skupiny alebo zločineckého zoskupenia okolo Q. E., vtedajšieho šéfa podsvetia košického. Čiže existujú o tom aj nejaké záznamy jednak z mediálneho prostredia, kto bol Q. E. a ľudia pohybujúci sa okolo neho. Rovnako ak bol nebohý manžel žalobkyne 1/ v tom čase riadne zamestnaný, nejakých listinných dôkazov zo sociálnej poisťovne. Ak bol zamestnaný musel platiť odvody do zdravotnej poisťovne, teda keď priniesol nejakú výplatu domov a z hľadiska toho asi teda aj žalobkyňa vraví, že im vznikla nejaká ujma ako živiteľa rodiny. Ešte raz uviedol, že je mu nepríjemné sa o tom rozprávať a tu byť

ako jedna a druhá strana oproti, ale ocitli sa v tejto situácii, ktorú ľutuje a momentálne na tomto mieste aj na súde a jednoducho táto vec sa musí prejednávať. Preto zopakoval ešte raz, že sa plne pridržiavam všetkého, čo popísal vo vyjadrení k žalobe a považuje ju za neodôvodnenú, neopodstatnenú, čo sa týka výšky škody. Myslí si aj a čo aj chápe, že prejednáva sa nemajetková ujma, ale, čo do nejakej morálnej škody, čo opísal aj vo vyjadrení, keďže on si nejakú jeho zodpovednosť aj morálnu v podobe trestu dosť vysokého tiež niesol. A preto žiadal súd, aby na základe aj uvedených skutočnosti tak ako teraz v jeho vyjadrení a aj v jeho písomnom odôvodnení vyjadrenia túto žalobu zamietol a nevyhovel žalujúcej strane. Žalovaný 1/ ďalej uviedol, že je zamestnaný vo firme R. L. a momentálne pracuje za minimálnu mzdu. Žiaden majetok nemá. Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu ako uviedol aj vo svojom vyjadrení bol nariadený konkurz a prepadnutie majetku v prospech štátu. Nevlastní žiaden majetok. Ďalej uviedol, že sumy, ktoré požaduje žalobkyňa 1/ a žalobkyňa 2/ vo svojej žalobe považuje za likvidačné a nebude nikdy v jeho silách v živote takúto sumu nahradiť.

14. Žalovaný 2/, ktorý bol vypočutý prostredníctvom videokonferencie uviedol, že žaloba je nevykonateľná, neodôvodnená a dosť prehnaná. Možno keby bola iným spôsobom podaná žaloba, tak žalovaný 2/ by k nej pristúpil iným spôsobom. Ak niekto tvrdí, že nebohý manžel žalobkyne 1/ p. F. žil slušným životom, tak je dostatok svedeckých výpovedí aj listinných dôkazov, že takáto pravda nebola. Ak žalobkyňa 1/ tvrdí, že to bol krásny život s ním, tak žalovaný 2/ vo všetkej počestnosti uviedol, že to bol človek, ktorý bol s E. a pracoval na tých najhorších skutkoch. V podstate bol spoluvinník, aby žalobkyňa 1/ rozumela. Špecializovaný trestný súd mu určil vysoký trest a okrem toho rozhodol aj o prepadnutí majetku, čiže je nemajetný človek. Žiadať 500.000,- Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy je pre neho „nonsens“. Svoj majetok nespravuje, tento spravuje správca v rámci konkurznej podstaty. V závere svojho vyjadrenia uviedol, že v podstate nemá finančné prostriedky a nemá ani 10,- Eur na to, aby žalobkyniam 1/ a 2/ vyplatil žiadanú sumu.

15. Pojednávanie zo dňa 13.04.2023 bolo odročené na 01.06.2023 z dôvodu, že právny zástupca žalovaného uviedol, že nemal možnosť sa vyjadriť k vyjadreniu žalobkýň zo dňa 19.07.2022 a z toho dôvodu požiadal o odročenie pojednávania. Následne sa právny zástupca žalovaného 2/ vyjadril k písomnému vyjadreniu žalobkýň 1/ a 2/ zo dňa 19.07.2022 kedy uviedol, že žalobkyne sa žalobou zo dňa 06.12.2021 domáhajú, aby (i) žalovaný 1/ zaplatil žalobkyni 1/ náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 500.000,- Eur a žalobkyni 2/ náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 100.000,- Eur a (ii) žalovaný 2/ zaplatil žalobkyni 1/ náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 500.000,- Eur a žalobkyni 2/ náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 100.000,- Eur a (iii) žalovaní spoločne a nerozdielne zaplatili žalobkyniam náhradu trov konania v rozsahu 100%. Tvrdenie žalobkýň, že podaná žaloba nesmeruje „primárne voči majetku žalovaného 2/“ je zavádzajúce, ako je zrejmé zo žalobného návrhu žaloby, táto smeruje výlučne proti majetku žalovaného 2/. Žalobkyne nežiadajú žiadnu nemajetkovú satisfakciu ako napr. ospravedlnenie, ale výlučne len finančné odškodnenie, ktoré zamýšľajú realizovať z majetku žalovaného 2/. Z uvedeného dôvodu predmetná argumentácia žalobkýň podľa názoru žalovaného 2/ neobstojí. Žalobkyne k námietke uplynutia trojročnej premlčacej doby na podanie žaloby uvádzajú, že „žalovaným 2/ uvádzaný rozsudok NS SR nie je v rozpore s judikatúrou, ktorú uviedli žalobkyne vo svojom vyjadrení zo dňa 10.03.2022. Argumentácia žalobkýň je navyše komfortná aj z pohľadu ústavného práva, čo potvrdzuje aj Nález ÚS SR, ktorý žalobkyne uviedli vo svojom vyjadrení zo dňa 10.03.2022.“ Žalovaný 2/ si nie je istý, ako si má vysvetliť citované tvrdenie obsiahnuté vo vyjadrení žalobkýň. Najlogickejším vysvetlením pre neho je, že mu týmto žalobkyne dávajú za pravdu v tom, že začiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby v prípade náhrady za nemateriálnu ujmu je viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby s tým, že premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy k takémuto zásahu došlo. Žalobkyne totiž vo vyjadrení žalobkýň odkazujú na svoje skoršie vyjadrenie zo dňa 10.03.2022, v ktorom argumentujú ustanovením § 3 zákona č. 40/1964 Z.z., Občiansky zákonník, v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) v tom zmysle, že žalovaným 2/ vznesená námietka premlčania je v príkrom rozpore s dobrými mravmi a poukazujú pri tom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 5Cdo 265/2009 a na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 44/2017 zo dňa 21.11.2017. Z označeného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky má vyplývať, že za špecifických okolností výkon práva namietať premlčanie uplatneného nároku by mohlo byť konaním umožňujúcim poškodiť druhého účastníka právneho vzťahu pričom znaky konania vykazujúce priamy úmysel poškodiť druhého účastníka je potrebné vyvodzovať z tých okolností, za ktorých bola námietka premlčania tohto nároku uplatnená a nie z okolností a dôvodov, z ktorých je vznik uplatňovaného nároku odvodzovaný. Na

základe uvedeného majú žalobkyne za to, že uznanie námietky premlčania žalovaného 2/ by v tomto prípade predstavovalo neprimerane tvrdý následok pre žalobkyne. Žalovaný 2/ popiera, že by pri vznesení námietky premlčania konal v úmysle poškodiť žalobkyne a má za to, že špecifické okolnosti, na ktoré sa odvolávajú žalobkyne v tomto prípade nenastali. Žalobkyne vôbec nezohľadňujú fakt, že žalovaný 2/ bol za svoj čin potrestaný rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 18.05.2021, vydaného pod sp. zn.: PK-2T/42/2020 (ďalej len „Rozsudok ŠTS"), ktorý mu uložil úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 23 rokov a trest prepadnutia majetku. Podľa žalovaného 2/ sleduje žalobou uplatnený nárok žalobkýň ďalšie trestanie žalovaného 2/ za skutok, za ktorý už bol potrestaný rozsudkom ŠTS. Žalovaný 2/ v súvislosti s okamihom, kedy sa žalobkyne mali dozvedieť o usmrtení M. F. poukazuje na výpoveď žalobkyne 1/ obsiahnutú v zápisnici z pojednávania zo dňa 13.04.2023, v ktorej sa uvádza, že „[žalobkyňa 1/] sa vydávala [opäť], ako tridsaťročná", čo pripadá na rok 2010, kedy za účelom, aby mohla uzavrieť nové manželstvo zrejme muselo dôjsť k anulovaniu jej predchádzajúceho manželstva s M. F., pravdepodobne tak, že dotyčný bol vyhlásený za mŕtveho. Uvedené by vyvracalo tvrdenie žalobkyne 1/, že až do roku 2019, kedy našli telo M. F. boli žalobkyne v domnení, že dotyčný je utajený svedok a že sa k nim raz vráti. Žalovaný 2/ žiada, aby súd preveril okolnosti, za akých došlo k uzavretiu manželstva žalobkyňou 1/, pretože tieto podľa žalovaného 2/ môžu mať význam pre posúdenie okamihu, kedy začali žalobkyne považovať M. F. za mŕtveho. Rovnako žalobkyňa 1/ na pojednávaní dňa 13.04.2023 uviedla, že vedela, že M. F. udržoval kamarátsky vzťah s Q. E., o ktorom bolo známe, že je jedným z bossov košického podsvetia, že M. F. robil ochranku na diskotékach a že musel ujsť v súvislosti s vraždou na Ťahanovciach, keď sa zatvárali ľudia, vybuchovali autá a keď to začalo byť „ostré". Z uvedeného podľa žalovaného 2/ vyplýva, že žalobkyňa 1/ si musela byť vedomá toho, že M. F. je v pravidelnom kontakte s osobami z kriminálneho prostredia, pracuje pre nich a pravdepodobne je členom organizovanej zločineckej skupiny, ktorý sa dokonca nejakým spôsobom podieľal na vražde, vzhľadom na čo sa rozhodol ujsť pred hroziacim zákonným postihom. Žalobkyni 1/ muselo byť zrejmé, aké riziká z týchto okolností vyplývajú a tvrdenie, že celý čas od úteku M. F. až do roku 2019 mala za to, že dotyčný je utajený svedok, nevyznieva vzhľadom na tieto okolnosti dôveryhodne. Žalovaný 2/ naďalej považuje nárok žalobkýň uplatnený v žalobe za v celom rozsahu premlčaný. Žalobkyne k námietke neprimeranosti výšky nároku uplatneného v žalobe uvádzajú, že „Žalovaný v druhom rade neprimeranosť nároku nemajetkovej ujmy argumentuje zákonným limitom nárokov uplatnených podľa zákona č. 274/2017 Z. z. Žalobkyne však poukazujú na to, že predmetnú žalobu opierajú o zákon č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov (Občiansky zákonník v platnom znení v čase podania žaloby). Žalobkyne teda uvádzajú, že si uplatňujú nárok na nemajetkovú ujmu podľa iného právneho predpisu. Rovnako len zopakujú, že rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 18.05.2021 vydaný pod sp. zn. PK-2T/42/2020 boli iným poškodeným priznané rovnaké nároky akých sa domáhajú žalobkyne v tomto konaní". Žalovaný 2/ si je vedomý, že zákon č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o obetiach trestných činov") nie je právnym predpisom, na základe ktorého si žalobkyne v tomto konaní uplatňujú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Práve z tohto dôvodu žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobkýň zo dňa 25.04.2022 uviedol, že „v danom prípade by sa malo predmetné ustanovenie (§ 13 Zákona o obetiach trestných činov), ako aj súvisiace ustanovenia Zákona o obetiach trestných činov uplatniť primerane a rovnako by sa mala zohľadniť aj konštantná judikatúra ESĽP", t.j. poukázal na úpravu danej otázky v Zákone o obetiach trestných činov (a na konštantnú judikatúru ESĽP) ako na návod, ako postupovať pri určovaní primeranej výšky finančného odškodnenia, keďže úprava obsiahnutá v zákone č. 40/1964 Z.z., Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, nestanovuje žiadne limity. Čo sa týka rozsudku ŠTS, právny zástupca žalovaného 2/ nepozná okolnosti, na základe ktorých priznal Špecializovaný trestný súd v Pezinku poškodeným v jednotlivých prípadoch konkrétne sumy náhrady škody, ale poukazuje na to, že žalobkyne mali rovnako ako iní poškodení možnosť uplatniť si svoje nároky na náhradu škody v trestnom konaní, avšak rozhodli sa túto možnosť nevyužiť. Vzhľadom na uvedené žalovaný 2/ naďalej zotrváva na svojej námietke zjavnej neprimeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy požadovanej žalobkyňami v žalobe.

16. Na pojednávaní konanom dňa 01.06.2023 žalobkyňa 1/ zotrvala na svojich predchádzajúcich vyjadreniach. Poukázala na to, že manželstvo s nebohým manželom uzavrela v roku 2000 a v krátkej dobe na to odišiel. Po uzavretí manželstva viedli spoločnú domácnosť necelý rok. Bolo to ešte také manželstvo mladé, kedy len plánovali, ako budú ďalej žiť. Stávalo sa aj počas manželstva, že odišiel na dva – tri dni do zahraničia na S., ale potom sa vrátil. Následne chcel, aby ona išla s ním, čo odmietla, nakoľko chcel ísť na S. a tam sa skrývať, avšak žalobkyňa 1/ s deťmi ostala doma a čakala, kedy sa vráti. Návrh o vyhlásenie manžela za mŕtveho podala v roku 2007 a rozhodoval Okresný súd Košice II niekedy

v roku 2008. Takýto návrh na vyhlásenie za mŕtveho požiadala súd z toho dôvodu, lebo potrebovala z niečoho žiť a potrebovala sociálne dávky. Nakoľko boli stále v manželstve a boli posudzovaní ako partneri a manželia, nemohol jej štát prispievať žiadnou sumou. Bolo jej poradené, že v prípade rozvodu by mohla byť posudzovaná sama s deťmi, avšak rozviesť sa nemohla, keďže jej nebohý manžel zmizol. Čiže požiadala o vyhlásenie za mŕtveho len kvôli administratíve. Druhé manželstvo uzatvorila v roku 2010 ale v krátkej dobe na to sa rozviedla, pričom s druhým manželom udržiavala vzťah asi jeden rok. Manželstvo bolo rozvedené v roku 2012. Napriek tomu, že žila v druhom manželstve, neustále dúfala, že sa vráti jej manžel.

17. Žalobkyňa 2/ uviedla, že mala necelý rok, keď prišla o otca. Mala s ním spoločné fotky, niektoré kde ju drží na rukách, tieto videla. Keďže bola v maloletom veku, ťažko bola by jej matka vysvetľovala, kde je otec, tak jej povedala, že išiel na prácu na dlhší čas. Čiže do určitého útleho veku to nevnímala, ale cítila už pri dospievaní, že jej otec chýba, v škole napríklad na rodičovskom a podobne. Vždy sa cítila nejako inakšie, že otca nemá a tento jej chýbal a čím dospievala, tým viac pociťovala, že je to ťažšie a bolo jej smutno. Nemala možnosť ho spoznať, nemala možnosť ho zažiť a nevedela, ako má odpovedať na otázky v škole, keď sa jej spýtali „kde máš ocka?“. Až teraz v dospelosti si oveľa viac uvedomuje, ako jej ten otec chýba a o čo všetko prišla, napr. pri prvej láske, že ten otec, tá ruka otca jej chýbala. Chýbala jej kompletná rodina, ktorú by so svojim otcom mala. Pokiaľ ide o druhého manžela svojej matky, mala s ním dobrý vzťah, ale nebrala ho ako otca ale bol to stále len otčim a vzťah bol založený na takej normálnej báze, avšak v podvedomí stále vedela, že to nie je jej otec a nevedel jej nahradiť jej otca. Nevedela sa mu ani zdôveriť tak, ako by sa zdôverila vlastnému otcovi.

18. Žalovaný 1/ uviedol, že sa pridržiava svojho pôvodného vyjadrenia zo 17.12.2021 čo sa týka žaloby. K vyjadreniu právneho zástupcu žalobkýň, kde sa vyjadroval k vyjadreniu, ktoré za žalovaného 2/ písal jeho právny zástupca, myslí si, že to spomínal, že na tretej strane toho vyjadrenia kde sa vyjadruje alebo teda opiera o tvrdenia z predošlého pojednávania a vyjadrenia žalobkyne, ktorú zastupuje, že veci vo vyjadrení sú založené len na nejakých domnienkach, o tom, že p. M. F. mal byť súčasťou nejakého zoskupenia alebo teda, že niekomu mal strážiť dom, alebo že sa stretával s určitými ľuďmi, tieto tvrdenia vo svojom vyjadrení na predošlom pojednávaní uviedla manželka nebohého M. F., takže musela vedieť o tom, s kým žije a s kým sa stretáva jej partner alebo manžel a ďalšia vec, tieto veci sú podložené a zrejmé, že sa dopúšťal najzávažnejšej trestnej činnosti z rozsudku Špecializovaného trestného súdu, že sa podieľal na trestnom čine vraždy.

19. Právny zástupca žalovaného 2/ uviedol, že reagoval v podstate na to vyjadrenie z 19.07. protistrany, ktoré bolo dôvodom odročenia toho minulého pojednávania a snažil sa to teda zhrnúť do určitých bodov. Dôležitá vec z ich pohľadu je, že protistrana sa snaží nejakým spôsobom presvedčiť súd, že tu nejde výhradne o nejaké majetkové právo, ktoré si uplatňuje, ale majú za to, tak ako uviedol vo svojom vyjadrení, že to je výlučne majetkové právo, keďže nepožadujú žiadnu inú nemajetkovú satisfakciu ale výlučné len plnenie v peniazoch, ako vyplýva zo samotného petitu. Vo vzťahu k neprimeranosti nároku nemajetkovej ujmy poukazovali na zákon o odškodnení obetí trestných činov a tu v podstate len chcel zhrnúť, že samozrejme je im jasné, že právna norma, na základe ktorej si žalobkyne uplatňujú svoj nárok je Občiansky zákonník, ale chceli poskytnúť určité vodítko, akým spôsobom je táto situácia riešená v tomto zákone, to znamená, navrhovali primeranú aplikáciu tejto právnej normy a jej konkrétneho paragrafu, myslí, že to bol § 13 a v podstate vo vzťahu k tomu, že prečo sa žalobkyne alebo žalobkyňa 1/ nerozhodla uplatniť si túto náhradu už priamo v trestnom konaní, tam sa ešte vrátil k tej vedomosti, kedy teda boli zrejmé jednotlivé okolnosti, majú za to, že vedela o tom, že takéto konanie prebieha a že má právo si uplatniť náhradu škody v trestnom konaní, rozhodla sa tak neučiniť, čiže bolo to jej slobodné rozhodnutie, v tomto prípade by rád poukázal na zásadu, že právoplatným rozsudkom jednoducho treba sa o svoje práva hlásiť a treba vstupovať aktívne do konaní, ktoré sa nás týkajú, v ktorých chceme dosiahnuť určité odškodnenie ako v tomto prípade žalobkyne. Za najpodstatnejšiu vec považuje okamihy, ktoré sú tu tvrdené, kedy bolo zrejmé, že p. M. F. je po smrti. On keď písal to vyjadrenie si nevšimol, že je priložený úmrtný list, z ktorého je zrejmé, že vyhlásený za mŕtveho bol v roku 2008. To znamená, to je určitá závažná skutočnosť, ktorá samozrejme musí byť zohľadnená, ak teda bolo povedané, že celých tých 19 rokov boli v tom, že je utajený svedok, táto skutočnosť je v príkrom rozpore s týmto tvrdením, rovnako to, že predpokladá okolo roku 2010 žalobkyňa 1/ uzavrela nové manželstvo, čiže začala nový život, takže to človek nerobí keď čaká, že niekto sa vráti. Veľmi dôležitá je aj skutočnosť, že po tom, čo sa žalovaný 2/ ako aj žalovaný 1/ priznali k svojej trestnej činnosti, média publikovali pomerne rozsiahly a podrobný článok, v ktorom bolo uvedené, akým spôsobom k tomuto

skutku došlo, snažil sa aj ten článok dohľadať, to je taký rok 2017 plus, mínus, to znamená, vtedy boli nie bulvárnymi médiami ale serióznymi médiami uverejnené podrobné opisy konkrétne aj tohto skutku ako k nemu došlo, čiže tvrdenie, že až do roku 2019 sa nejakým spôsobom, môže sa mýliť v tej časovej súvislosti, ale má za to, že to bolo skôr ako v roku 2019. Ten článok samozrejme dohľadá a predloží. Tým pádom v podstate tvrdenia o tom, že bolo rátané s tým až do roku 2019, že sa pán M. F. vráti a začne opäť žiť so svojou rodinou považujú za vyvrátené v tomto prípade objektívnymi skutkovými okolnosťami, ktoré nastali. Dotkol sa v krátkosti aj dvoch právnym noriem, ospravedlňuje sa dvoch súdnych rozhodnutí, ktoré žalobkyne vo svojom vyjadrení z 10.03. spomínajú, citujú a na ktoré odkazujú práve v tomto poslednom vyjadrení z 19.07. Tam jednak najvyšší súd a následne aj ústavný súd konštatovali zhruba, nebude to teraz interpretovať od slova do slova konštatovali to, že za určitých špecifických okolností je možné na námietku premlčania neprihliadnuť, ak by zámer toho kto ju uplatňuje smeroval k poškodeniu v podstate tej druhej strany a musí tam byť teda nejaký priamy úmysel, aby to poškodenie v tomto prípade bolo cieľom konania toho, kto tu námietku premlčania uplatňuje. V prvom rade, čo sa týka rozsudku najvyššieho súdu nebude tu citovať je jasné z toho vyjadrenia presne o aký rozsudok sa jedná. Tam to v odôvodnení súd označuje za veľmi výnimočný úkon alebo akt kedy môže súd k takémuto niečomu, to znamená odoprieť legálne právo, ktoré vám garantuje Občiansky zákonník a tie okolnosti samozrejme musia byť skúmané a musia byť naplnené. Vo vzťahu k nálezu ústavného súdu, ktorý interpretuje tieto okolnosti obdobne, poukazujú, že podkladom pre vydanie tohto nálezu bola úplne odlišná skutková situácia ako je dnes. Tu sa dostáva vlastne k tomu meritu. V prípade nálezu ústavného súdu a situáciu, ktorú riešil išlo o usmrtenie dopravným prostriedkom, kde teda ten kto spôsobil tú škodu bol sudca, to znamená, že vzťahovali sa na neho prísnejšie kritéria ako na obyčajného občana a bolo spôsobené, že to trestné konanie bolo zastavené. Ten páchateľ nebol potrestaný. Ušiel akémukoľvek trestu a v tomto prípade sa samozrejme stotožňuje s názorom ústavného súdu, že nebolo by to v súlade s princípmi spravodlivého právneho štátu. Tu však treba zobrať do úvahy, že ako žalovaný 1/ tak aj žalovaný 2/ boli riadne potrestaní, dostali pomerne vysoké tresty odňatia slobody, ktoré si žalovaný 1/ odpykal a žalovaný 2/ stále odpykáva a súd im navyše uložil a trest prepadnutia celého majetku. Čiže majú za to, že tu v tejto situácii v žiadnom prípade sa nedá povedať, že by páchatelia obišli bez trestu. Rovnako počas svojich výpovedí a má za to, že aj na poslednom pojednávaní vyjadrili ľútosť nad svojim konaním, to znamená nie sú, jednoducho tie skutky oľutovali. Majú za to, že tie špeciálne okolnosti pre neuznanie námietky premlčania vznesenej ako žalovaným 1/ tak aj žalovaným 2/ v tomto prípade nie sú naplnené, nie sú dané.

20. Právny zástupca žalobkýň 1/ a 2/ uviedol, že čo sa týka toho vyhlásenia za mŕtveho, že to nebol moment kedy žalobkyňa bola vysporiadaná s tým, že prišla vinou žalovaných o manžela a partnera, s ktorým chcela prežiť celý život. Uviedol, že nie je možné súhlasiť s názorom právneho zástupcu v tom smere, že uzavretím manželstva začala nový život.Ten život je stále ten jeden, ale pokračuje aj so svojou históriou, s tými ranami, ktoré spôsobili žalovaní v živote žalobkýň. Čo sa týka argumentácie, že mal byť podrobne popísaný skutok v nejakých novinách, to je absolútna absurdita, aby týmto žalovaný argumentoval, že žalobkyňa mala vedieť, kto je zodpovedný na základe časopisov, alebo novín už bez ohľadu na to, či je to bulvár alebo to bulvár nie je. Jednoznačne právoplatný rozsudok je dokument, ktorý ju môže viesť k tomu, že kto to spáchal reálne, právoplatne, definitívne. To znamená, žiadne domnienky. A pokiaľ právny zástupca žalovaného 2/ sa stále snaží tu nahrádzať nemajetkovú ujmu fyzickej osoby sankciou zo strany štátu, sú to dve odlišné sféry, trestné právo, občianske právo. Takže odpykanie nejakého trestu, alebo výkonu nejakého trestu za spáchaný trestný čin nie možné zamieňať s nemajetkovou ujmou.

21. Žalovaný 1/ v záverečnej reči uviedol, že oľutoval a úprimne ľutuje toho, čo sa stalo, ale je si vedomý toho, že to sa už nedá vrátiť späť, ale aj napriek tomu, čo odznelo aj na predošlom pojednávaní aj teraz ho rovnako mrzí, že sa museli preberať citlivé veci, ktoré sa určite dotýkali aj žalobkýň a samotného aj jeho. Ale zo skutočností, ktoré odzneli aj v jednotlivých vyjadreniach tak jeho ako aj z jednej aj z druhej strany sa naďalej pridržiava svojho pôvodného vyjadrenia a žiada alebo teda navrhuje súdu, aby podanú žalobu zamietol a nevyhovel jej, nakoľko ju naďalej považuje za neopodstatnenú, neprimeranú, čo sa týka výšky požadovanej sumy. Ľudský život sa nahradiť nedá, ale nie je v jeho silách a ani nebude nikdy v jeho silách vôbec takúto čiastku uhradiť.

22. Právny zástupca žalovaného 2/ v záverečnej reči uviedol, že tak ako uviedli vo všetkých svojich písomných vyjadreniach v tomto konaní považujú nárok žalobkýň za v celom rozsahu premlčaný s tým, že, čo sa týka vedomostí o smrti a o tom, kto je zodpovedný za smrť M. F., majú za to, že sú tu

vážne pochybnosti kedy nastal tento okamih. Je presvedčený, že to nebolo v roku 2019. Vo vzťahu k pasívnej legitimácii jeho klienta, právna úprava zákona o konkurze a reštrukturalizácii je úplne jednoznačná. Akonáhle je vyhlásený konkurz na úpadcu, správca konkurznej podstaty vstupuje ex lege do všetkých konaní voči úpadcovi a má žaloba smerovať voči tomu správcovi. Zákon je v tomto prípade podľa ich názoru jednoznačný. Čiže žalovaný 2/ nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom v tomto spore. Čo sa týka výšky odškodnenia náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú požadujú žalobkyne, táto je podľa nich neprimeraná, nezohľadňuje jednak pomery, to, že boli potrestaní aj žalovaný 1/ aj žalovaný 2/. Chápe, že to nemusí pre žalobkyne poskytovať dostatočnú satisfakciu, ale v každom prípade o prebiehajúcom trestnom konaní, keď už teda nemala vedomosť o novinovom článku, kde bolo uvedené aký priebeh skutku bol, kto je za neho zodpovedný. O prebiehajúcom trestnom konaní mala vedomosť a mohla sa do neho zapojiť a mohla si uplatniť túto náhradu, čo Špecializovaný trestný súd vyhovel tým, ktorí sa do toho konania ako poškodení zapojili a vstúpili a bolo rozhodnutím žalobkyne jednoducho sa do tohto nezapojiť a žalovať to až následne, čím teda samozrejme vystavila svoj nárok riziku, že z dôvodu premlčania bude takýto nárok zamietnutý. Rovnako jeho klient na predchádzajúcom pojednávaní oľutoval skutok, za ktorý bol odsúdený. Bol mu uložený riadny trest, ktorý si teraz odpykáva. Chápu samozrejme, že táto situácia zo strany žalobkýň, zrejme majú za to, že mala byť nejakým spôsobom riešená a uzavretá, ale majú za to, že toto nie je spôsob a ani nebol ten nárok uplatnený v lehote a vzhľadom na to, teda žiadajú súd, aby z týchto troch hlavných dôvodov ad 1/ premlčanie, ad 2/ nedostatok pasívnej vecnej legitimácie, ad 3/ neprimeranosť nároku rozhodol v zmysle ich nároku a žalobu zamietol.

23. Z rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok sp. zn. PK-2T/42/2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18.05.2021 súd zistil, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ boli uznaní za vinných zo spáchania trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31.07.2001, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. zák. účinného do 31.07.2001 a to na tom skutkovom základe, že v presne nezistený deň roku 2000 žalovaný 1/ a žalovaný 2/ spolu s M. N. úmyselne P.B. úmyselne usmrtili poškodeného M. F., nar. XX.XX.XXXX a to tak, že po tom čo žalovaný 2/ vylákal a prostredníctvom doposiaľ neustálenej osoby dopravil poškodeného M. F. do E. do doposiaľ presne nestotožneného bytu nachádzajúceho sa na ulici B. F. E., ktorého v tom čase bol užívateľom žalovaný 1/ zabezpečil M. N. stráženie poškodeného na predmetnom byte, zatiaľ čo žalovaný 1/ a P.B. zakúpili nástroje na vykopanie jamy (rýľ a lopatu), následne sa žalovaný 2/, žalovaný 1/, M. N. a P.B. spoločne s poškodeným M. F. presunuli na dvoch motorových vozidlách na poľovnícku chatu, ktorá sa nachádzala v priestoroch Vojenských lesov Malacky, časť Lesná správa Riadok – zvernica Hlboká mláka v katastrálnom území D., a to pod zámienkou poskytnutia poškodenému F. pomoc pri ukrývaní sa pred políciou, ktorá po ňom v danom čase pátrala, kde žalovaný 2/ najprv udrel poškodeného M. F. drevom určeným do krbu zozadu do hlavy a následne ho začal zozadu škrtiť, na čo vzápätí držali poškodeného M. F. tak, aby nemohol klásť odpor, pričom počas škrtenia mu žalovaný 2/ natiahol na hlavu igelitovú tašku a nakoniec poškodenému zlomil väzy. Za to boli odsúdení žalovaný 1/, kedy súd upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože súhrnný trest odňatia slobody uložený skorším rozsudkom Špecializovaného trestného súdu PK-2T/9/2017 zo dňa 11.07.2017 vo výmere 13 rokov a 4 mesiace so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia spolu s uložením trestu prepadnutia majetku, ktorého vlastníkom sa stal štát – Slovenská republika a uložením ochranného dohľadu na 2 roky pokladal súd za dostatočný. Žalovaného 2/ odsúdil k úhrnnému a súhrnnému trestu odňatia slobody na 23 rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Pokiaľ ide o náhradu škody podľa § 228 ods. 1 Tr. por. a § 232 ods. 4 posledná veta Tr. por. v tomto konaní sa žalobkyne 1/ a 2/ nedomáhali nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a preto ani neboli odkázané na civilný proces rozsudkom Špecializovaného trestného súdu.

24. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti ako aj súkromia, svojho mena a prejavu osobnej povahy.

25. Podľa § 13 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

26. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ sa nestalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

27. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady podľa ods. 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

28. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe, v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

29. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené, inak premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

30. Vzhľadom na vyššie citované zákonné ustanovenia a zistený skutkový stav veci súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

31. Primárne súd skúmal legitimáciu v danom spore, tak žalovaný 1/ ako aj žalovaný 2/ namietli pasívnu vecnú legitimáciu s tým, že na majetok žalovaného 1/ bol vyhlásený konkurz uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 4K 13/2015 zo dňa 20.04.2015 zverejnený v Obchodnom vestníku dňa 24.04.2015, pričom konkurz stále prebieha a na žalovaného 2/ na jeho majetok bol vyhlásený konkurz uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3K 13/2015 zo dňa 20.04.2015 zverejnený v Obchodnom vestníku dňa 27.04.2015 a konkurz stále prebieha. Pokiaľ ide o námietku pasívnej vecnej legitimácie, žalovaných 1/ a 2/ tak žalovaní 1/ a 2/ podľa názoru súdu sú pasívne legitimovaní v tomto konaní, a to podľa ustanovenia § 47 ods. 4 zákona o konkurze a vyrovnaní, síce súd na iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi možno po vyhlásení konkurzu začať len na návrh správcu návrhom podaným voči správcovi v súlade s týmto zákonom alebo z podnetu orgánu príslušného na konanie, pričom účastníkom konania namiesto úpadcu je správca. Avšak voči správcovi, ktorý bude v sporovom konaní na strane žalovaného je možné podať návrh na začatie konania len vtedy, ak to umožňuje zákon o konkurze a vyrovnaní napr. o určenie pravosti pohľadávok, o vylúčenie majetku zo súpisu atď., t.j. správca nevstupuje generálne do všetkých vzťahov, a teda ani do všetkých zodpovednostných vzťahov. Podľa názoru súdu, žalovaní 1/ a 2/ majú právnu subjektivitu i keď v súčasnosti sa na ich majetok vedie konkurzné konanie. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy si žalobkyne neuplatnili v prebiehajúcich konkurzných konaniach a konkurzoch, a teda ich pohľadávka nebola zistená a nie je možné ju uspokojiť z peňažného výťažku z majetkovej podstaty úpadcu tvoriaceho konkurznú podstatu. Teda žalobkyne 1/ a / sa nestali konkurznými veriteľkami. Úpadcovia, žalovaní 1/ a 2/ podľa názoru súdu vyhlásením konkurzu nestratili však spôsobilosť byť účastníkom konania a zákon nezakladá ani inú procesnú prekážku, ktorá by súdu bránila o žalobe podanej žalobkyňami 1/ a 2/ po vyhlásení konkurzu vecne rozhodnúť. Súd poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 6Obo 162/2007 zo dňa 02.10.2008. Vychádzajú aj z dôvodovej správy zákona o konkurze a vyrovnaní bodu 221 hmotnoprávne účinky vyhlásenia konkurzu, úpadca (žalovaní 1/ a 2/) vyhlásením konkurzu nestrácajú spôsobilosť byť účastníkom konania o nárokoch, ktoré sa týkajú majetku patriaceho do podstaty ani spôsobilosť procesnú.

32. Podľa § 14 ods. 1 písm. a) zákona vyhlásením konkurzu prechádza oprávnenie nakladať s majetkom patriacim do konkurznej podstaty (ďalej len „podstata“) na správcu a právne úkony úpadcu, ktoré sa týkajú majetku sú voči konkurzným veriteľom neúčinné. V dôsledku týchto účinkov vyhlásenia konkurzu úpadca nestráca vlastnícke právo k majetku patriacemu do podstaty ani nestráca spôsobilosť mať práva a povinnosti (právnu subjektivitu), čo do majetku, ktorý do podstaty nepatrí nie sú úpadcove dispozície obmedzené vôbec. Správca podstaty sa nestáva vyhlásením konkurzu účastníkom hmotnoprávnych vzťahov, ktorých dlžník (úpadca) vystupoval (nestáva sa dlžníkom namiesto úpadcu ani vlastníkom úpadcovho majetku). Ak nestráca úpadca vyhlásením konkurzu právnu subjektivitu, nie mu je možné uprieť ani spôsobilosť byť účastníkom konania, ktorá je na spôsobilosti mať práva a povinnosti založená. Vyhlásením konkurzu nestráca úpadca ani procesnú spôsobilosť (spôsobilosť pred súdom samostatne konať). Konštrukciu založenú na opačnom závere je nevyhnutné odmietnuť už preto, že nedostatok procesnej spôsobilosti je odstrániteľným nedostatkom konania. Keby úpadca nebol spôsobilý na právne úkony, spôsobilo by to neplatnosť všetkých jeho právnych úkonov. V skutočnosti sú však jeho právne úkony len právne neúčinné, a to len tie, ktoré sa týkajú majetku podstaty, nie už ostatného majetku,

nejde pri tom o neúčinnosť voči komukoľvek ale len voči konkurzným veriteľom. Súd teda urobil záver, že úpadca vyhlásením konkurzu nestráca spôsobilosť byť účastníkom konania o nárokoch, ktoré sa týkajú majetku patriaceho do podstaty ani spôsobilosť procesnú a že ustanovenie § 14 ods. 1 písm. d) zákona nezakladá ani procesnú prekážku, ktorá by súdu bránila o žalobe podanej úpadcom po vyhlásení konkurzu pre nároky tam uvedené vecne rozhodnúť.

33. Vo vzťahu k námietke premlčania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd uvádza, že na premlčanie nemajetkovej ujmy je potrebné aplikovať všeobecnú trojročnú premlčaciu dobu. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv a to je v presne nezistený deň roku 2000 t.j. premlčacia doba začala plynúť (najneskôr) dňa 01.01.2001 a tak ako to uviedol žalovaný 2/ uplynula 01.01.2004. Súd poukazuje na názor vyslovený v časopise Súkromné právo č. 2/2018 v zmysle ktorého by sa mal začiatok plynutia premlčacej doby viazať až na skutočnosť, keď dôjde ku vzniku ujmy. Pri ochrane osobnosti má vec aj svoju nespornú logiku, keďže k neoprávnenému zásahu do ochrany osobnosti nemôže dôjsť skôr ako sa dotknutá blízka osoba oproti právnemu zásahu dozvie. V tomto konkrétnom prípade žalobkyne 1/ a 2/ uvádzajú, že sa o tom, že ich manžel a otec bol zavraždený dozvedeli až v roku 2019 a až v roku 2021 sa dozvedeli, kto ho zavraždil po tom, ako sa k vražde žalovaní 1/ a 2/ priznali. Na uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy by totiž mali byť splnené tri predpoklady – vznik ujmy a protiprávne konanie (v tomto prípade žalovaní 1/ a 2/) a príčinná súvislosť medzi ich protiprávnym konaním a ujmou vzniknutou žalobkyniami. Občiansky zákonník určuje objektívne stanovený začiatok plynutia premlčacej doby, ktorý nezávisí od subjektívnej okolnosti, teda či oprávnený subjekt vedel alebo nevedel o svojom práve. Všeobecná trojročná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Tým je objektívne vymedzený začiatok plynutia premlčacej doby, ktorý je odvodený od slova „mohlo“ a nie od slova „mohol“. Tento okamih je daný objektívne a nezávisle od subjektívnej okolnosti, teda či oprávnený vedel alebo nevedel o svojom práve. Vychádzajúc z rozhodovacej praxe súdov (2Cdo 194/2011, 5Cdo 265/2009, 8Cdo 24/2017) posúdil súd nárok žalobkýň 1/ a 2/ na náhradu nemajetkovej ujmy za premlčaný, avšak vznesená námietka premlčania zo strany žalovaných 1/ a 2/ je v rozpore s dobrými mravmi, a to podľa ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to z týchto dôvodov. Žalovaní 1/ a 2/ boli za vraždu právoplatne odsúdení, a to na základe dohody o vine a treste. K vražde sa priznali, túto údajne oľutovali, avšak roky svoje protiprávne konanie tajili, a teda nie vinou žalobkyne 1/ a žalobkyne 2/ premlčacia doba uplynula. Súd poukazuje na to, že ak by sa žalovaní 1/ a 2/ priznali napr. v roku 2002, boli by právoplatne odsúdení za vraždu, žalobkyňa 1/ a žalobkyňa 2/ mali by možnosť uplatniť si nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v trojročnej objektívnej premlčacej dobe. Čiže námietku premlčania, ktorá bola vznesená zo strany žalovaných 1/ a 2/ súd posúdil ako námietku v rozpore s dobrými mravmi, a preto na ňu neprihliadol. Ústavný súd vo svojom náleteIII. ÚS 44/2017-25 zo dňa 21.11.2017 vyslovil názor, že vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. S týmto sa súd stotožnil, nakoľko tak ako bolo vyššie uvedené, ak by sa boli žalovaní 1/ a 2/ priznali k vražde už skôr niekedy v roku 2002 a boli odsúdení, žalobkyne 1/ a 2/ by mali možnosť uplatniť si nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v trojročnej premlčacej dobe. Súd teda posúdil, že v tomto prípade ide o individuálne okolnosti daného prípadu cez uvedené ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakotvujúceho zásadu súladného výkonu práv s dobrými mravmi. Prijatie námietky premlčania tak ako ju uplatnili žalovaní 1/ a 2/ by podľa názoru bolo neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pričom ustanovenie § 3 Občianskeho zákonníka je všeobecným ustanovením hmotnoprávnej povahy a dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, ak to tak nie je, požadovanú ochranu odoprieť. Dobré mravy sú súhrnnom spoločenských, kultúrnych a mravných noriem základných, ktoré preukázali počas historického vývoja určitú mieru stálosti, vyjadrujú podstatné historické tendencie a stotožňuje sa s nimi podstatná časť spoločnosti. V tomto prípade však tie dobré mravy v súhrne spoločenských, kultúrnych a mravných noriem žalovanými 1/ a 2/ boli porušené.

34. V súdenom spore pozostalí po M. F., a to žalobkyňa 1/ ako manželka a žalobkyňa 2/ ako dcéra uplatnili právo na nemajetkovú ujmu. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme je dôležité, že žalovaní 1/ a 2/ v úmysle ublížiť na zdraví M. F. mu spôsobili smrť a dopustili sa trestného činu vraždy. Bez akýchkoľvek pochybností je zrejmé, že týmto konaním žalovaných 1/ a 2/ bolo fatálnym spôsobom zasiahnuté do súkromného života pozostalých, teda žalobkyne 1/ ako manželky a žalobkyne 2/ ako dcéry. Súčasťou súkromného života je tiež rodinný život zahŕňajúci vzťahy medzi príbuznými, keď k rodinnému životu patria nielen sociálne a morálne vzťahy, ale tiež záujmy materiálnej povahy. Ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci súkromného a rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k neoprávnenému zásahu do práva na súkromie druhých osôb. Právo na súkromie totiž zahŕňa aj právo fyzickej osoby vytvoriť a udržiavať vzťah s inými ľudskými bytosťami, predovšetkým v citovej oblasti, aby tak fyzická osoba mohla rozvíjať a naplňovať vlastnú osobnosť. Protiprávne narušenie týchto vzťahov zo strany iného predstavuje neoprávnený zásah do práva na súkromný a rodinný život fyzickej osoby. Protiprávnym konaním žalovaných 1/ a 2/ žalobkyne 1/ a 2/ navždy stratili možnosť do budúcnosti naplniť vzťah manželky, manžela, viesť rodinný život a vzťah otca a dcéry. Je nepochybné, že daným protiprávnym zásahom došlo k citovej ujme tak, ako to uvádzajú žalobkyne 1/ a 2/ vo svojej žalobe k smútku zo straty blízkej osoby, nemožnosti nadviazať na ich existujúce citové putá, ktoré by sa vytvorili v rámci súkromného a rodinného života. Žalobkyňa 1/ aj keď krátku dobu tvorila so svojim nebohým manželom fungujúcu rodinu, hoci ako bolo tvrdené žalovanými 1/ a 2/ nebohý manžel sa pohyboval v spoločnosti, ktorú možno označiť ako mafia. Manželka, žalobkyňa 1/ však za daných okolností pri ňom stála, hoci v tom čase mala len 20 rokov a ako sama uviedla, nemala vedomosť o tom, akým životom žije. Odchádzal do zahraničia, vždy po 2-3 dňoch sa vrátil a následne, keď odišiel na dlhú dobu preč predpokladala, že je len utajeným svedkom, ktorý dosvedčí trestné činy, ktoré páchali jeho kamaráti. Súd je toho názoru, že hoci za krátku dobu, ale bolo preukázané, že aj napriek opúšťaniu spoločnej domácnosti nebohým manželom, rodina fungovala dobrým spôsobom. Súd určuje výšku nároku podľa svojej úvahy, pričom prihliada predovšetkým k závažnosti vzniknutej ujmy a k okolnostiam, za ktorých k porušeniu práva došlo. Zmyslom peňažného zadosťučinenia je výhradne zmiernenie následkov vzniknutej nemajetkovej ujmy na osobnosti fyzickej osoby, takže nejde o reparáciu celej nemajetkovej ujmy a súd sa veľmi dôsledne zaoberal všetkými dôkazmi, ktoré boli na pojednávaní vykonané. Vyhodnocoval ich vo vzťahu k určovaniu výšky nemajetkovej ujmy. Súd ustálil, že bolo nenapraviteľným spôsobom zasiahnuté do práv žalobkýň 1/ a 2/, práva rodiny, práva na život, práva na udržiavanie blízkych rodinných vzťahov. Žalobkyňa 1/ a aj žalobkyňa 2/, ktorá to pociťuje v neskoršom veku bola zasiahnutá veľmi výrazným spôsobom v citovej oblasti. V zásade v prípade usmrtenia v tomto prípade vraždy je intenzita nepriaznivého následku objektívne veľmi vysoká. Usmrtením manžela a otca žalobkyne 1/ a 2/ stratili nenávratnú možnosť rozvíjať vzťah manželky a manžela, rodiča a dieťaťa. Súd prvej inštancie v danom prípade aplikoval ustanovenie § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, keď posudzoval závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Úprava ochrany súkromia vrátane rodinného súkromia vychádza zo zásady, že do súkromného života osoby sa nesmie neoprávnene zasahovať a nesmie sa aj súkromnému životu spôsobiť žiadna ujma. Funkciou práva na súkromie je totiž zabezpečiť pre fyzickú osobu nerušenosť súkromnej sféry, v ktorej by mohla všestranne rozvíjať svoju osobnosť. Ústava zároveň rodinný život priraďuje k súkromnému životu, pričom toto priradenie treba interpretovať tak, že rodinný život a právo na jej ochranu sú súčasťou súkromia. Ústava chráni aj súkromie fyzickej osoby v jej rodinných vzťahoch voči iným fyzickým osobám, čo v sebe zahŕňa vzťahy sociálne, kultúrne ale aj morálne či materiálne. Zásahy do týchto vzťahov, ktoré sú neoprávnené možno kvalifikovať ako zásahy do rodinného života, do rodinného súkromia. V prípade, že medziľudské väzby tvoriace základ a rámec súkromného života jednotlivca dosahujú určitú intenzitu a vykazujú určité ďalšie charakteristiky, môže takouto deštrukciou vzťahu dôjsť k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu súkromia ako čiastkového práva na ochranu osobnosti za podmienok, že konanie pôvodcu zásahu je protiprávne, je objektívne spôsobilé do práva na ochranu osobnosti zasiahnuť a existuje príčinná súvislosti medzi protiprávnym zásahom do osobnosti fyzickej osoby, objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby a vznikom tejto nemajetkovej ujmy. Súd vyhodnotil všetky zistené skutočnosti a dospel k právnemu záveru, že je nepochybné, že morálna satisfakcia nepostačuje, keď vzniknutá trauma je zo života žalobkýň 1/ a 2/ prakticky neodstrániteľná a samotná hmotná satisfakcia tak či tak nemôže odčiniť dopad tragickej udalosti na žalobkyňu 1/ a 2/. Môže sa však určitým spôsobom javiť ako prejav slušnosti a spravodlivosti vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/.

35. Hoci aktuálna súdna prax i právna teória považuje za náležité občianskoprávne sankcie za zásah do fyzickej osoby (spočívajúci napr. aj usmrtenie blízkej osoby, v tomto prípade vraždy) priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch zatiaľ neboli dostatočne jasne ustálené ani (aspoň) základné medze v rámci, ktorých by sa mala pohybovať výška tejto peňažnej náhrady. Súd na základe svojich úvah posudzoval aj verdikt Európskeho súdu pre ľudské práva v prípade Kontrová proti Slovenskej republike, kedy sťažovateľke bola priznaná nemajetková ujma v sume 25.000,- Eur, pričom neoprávneným zásahom (nekonaním štátnych orgánov, ktoré v konečnom dôsledku viedlo k nezabráneniu trestného činu) do osobnostných práv p. C. bolo zasiahnuté usmrtením jej oboch maloletých detí v tej dobe vo veku 5 a 1 rok. Dotknuté rozhodnutie bolo možné zvoliť za určité východisko aj z toho titulu, že kategória nemajetkovej ujmy v rodinných emocionálnych vzťahoch je prakticky nedosiahnuté bližšie vymedzením všeobecných kritérií. Takmer každá (aj maximálne) racionálna a logická úvaha totiž môže byť interpretovaná rozlične. Možno až protichodne resp. opačne, napr. nedá sa nič namietať proti konštatovaniu, že hodnota usporiadaného rodinného života resp. hodnota žiaľu, smútku a bolesti pri narušení rodinných vzťahov úmrtím alebo usmrtením blízkej osoby je nevyčísliteľná v peniazoch. Uvedené konštatovanie však automaticky neznamená, že súvisiaca výška náhrady na nemajetkovú ujmu je prakticky z hľadiska hornej hranice neobmedzená. Rovnako možno z daného konštatovania dedukovať, že nevyčísliteľnosť vedie k záverom o „nulovom“ základnom východisku. V zmysle uvedeného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva č. 24/09/2007 priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v prípade Kontrová za zásah do práva na súkromie zahŕňajúce právo na rodinný život bola 25.000,- Eur. Išlo pritom o zásah spočívajúci v absolútnom rozvrátení a k deštrukcii rodinného života menovanej, nakoľko došlo k súčasnému úmrtiu jej dvoch detí, ktoré boli zastrelené ich otcom, ktorý následne spáchal samovraždu. V tomto prípade súdenom súd konštatuje, že aj tu vraždou nebohého M. F. došlo k rozvráteniu a deštrukcii rodinného života žalobkyne 1/ a žalobkyne 2/. Súd zohľadnil tú skutočnosť, že takýmto usmrtením manžela žalobkyne 1/ a otca žalobkyne 2/ došlo k úplnému znemožneniu naďalej naplniť vzťah manžel, manželka, rodič, dieťa. Žalobkyňa v tom čase, keď došlo k zmiznutiu jej nebohého manžela mala 21 rokov a žalobkyňa 2/ mala v tom čase len 1 rok. Teda nebohý M. F. sa nemohol podieľať na jej živote a výchove ako otec a to je skutočnosť, ktorá žalobkyni 2/ chýbala ako sama uviedla. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy je určujúcim okrem iného povaha a intenzita zásahu do práva na súkromný a rodinný život ako aj okolnosti, za ktorých ku tomuto došlo. V prípade usmrtenia blízkej osoby, čo je daný prípad, je vnímaná intenzita nepriaznivého dôsledku objektívne veľmi vysoká, pretože sa jedná o následok nereparovateľný. Žalobkyni 2/, ktorá je pozostalou, absencia otca bude sprevádzaná celým životom. Pokiaľ ide žalobkyňu 1/, tá následne po uplynutí 10 rokov uzavrela ďalšie manželstvo, a teda je predpoklad, že môže uzavrieť aj ďalšie manželstvo a nadviazať ďalší vzťah. Avšak pokiaľ ide žalobkyňu 2/, táto stratila svojho otca v dobe, keď mala jeden rok, nemohla byť svojim otcom vychovávaná a vedená, čiže v prípade žalobkyne 2/ je podľa súdu intenzita nepriaznivého dôsledku objektívne veľmi vysoká a vzhľadom na posúdenie tejto okolnosti súd už určil vyššiu náhradu nemajetkovej ujmy žalobkyni 2/ ako žalobkyni 1/. Tak ako už bolo súdom konštatované v prejednávanej veci žalobkyňa 1/ a žalobkyňa 2/ utrpeli citovú ujmu spočívajúcu v nepríjemných pocitoch úzkosti, keď zmizol manžel a otec a následne, keď sa zistilo, že zomrel a akým spôsobom zomrel, pocitu smútku, šoku zo smrti nebohého. Podľa súdu žiadna forma morálneho zadosťučinenia v danom prípade nepostačuje k tomu, aby bola primerane vyvážená a zmiernená vzniknutá nemajetková ujma na strane žalobkýň 1/ a 2/, ktorých právo na ochranu osobnosti bolo porušené zisteným zásahom s neodstrániteľnými následkami. Účelom finančného zadosťučinenia však nie je kompenzovať poškodeným stratu nebohého. Účelom je do istej miery kompenzovať emocionálne útrapy žalobkýň 1/ a 2/, preto za primerané súd považoval priznať náhradu nemajetkovej ujmy, a to žalobkyni 1/ v sume spolu 15.000,- Eur a žalobkyni 2/ sumu 20.000,- Eur. Výška nemajetkovej ujmy takto stanovená by mala zodpovedať všetkým citovaným zákonným ustanoveniam a bola uvedená úvahou súdu na spravodlivom základe. Vo zvyšnej časti súd žalobu žalobkýň 1/ a 2/ zamietol.

36. Vzťah žalobkyne 1/ nebol natoľko rozvinutý ani vzťah žalobkyne 2/ s otcom, keďže žalobkyňa 1/ bola čerstvo vydatá a žalobkyňa 2/ mala necelý rok.

37. Pokiaľ v priebehu konania žalobkyne 1/ a 2/ poukazovali na to, že v inom obdobnom konaní bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v prípade vraždy suma 500.000,- Eur, súd tu poukazuje na to, že v tomto prípade išlo o snahu dostať nižší trest, keďže bola uzavretá dohoda o vine a treste a preto od tohto rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku súd nemohol odvíjať svoje úvahy o náhrade nemajetkovej ujmy žalobkyniam 1/ a 2/.

38. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP. Vychádzal pritom zo skutočnosti, že žalobkyne boli pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy úspešné, pretože preukázali všetky atribúty, ktoré sú dôležité z hľadiska vzniku nároku na nemajetkovú ujmu a samotná výška náhrady nemajetkovej ujmy už je len na úvahe súdu, a preto súd žalobkyniam priznal právo na 100 % náhradu trov konania voči žalovaným 1/ a 2/ o výške, ktorej rozhodne súd samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresný súd Martin.
Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).
Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.
Podľa § 365 ods. 3 C. s. p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Podľa § 366 C. s. p. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.

V Martine, dňa 01.06.2023